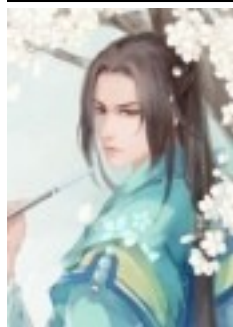

Huy Vũ Tuyệt Thế

Contents

Huy Vũ Tuyệt Thế	1
1. Chương 1: Khởi Điểm	1
2. Chương 2: Băng Sơn Hòa Tan	3
3. Chương 3: Viêm Giáo Thánh Chủ	4
4. Chương 4: Sóng Ngầm Mãnh Liệt	7
5. Chương 5: Viêm Cứu Hoàng Triều Năm Thứ 24	9
6. Chương 6: Tái Kiến Tái Kiến	10
7. Chương 7: Phù Vân Các Duyên Hiên	13
8. Chương 8: Tình Ý Nảy Sinh	16
9. Chương 9: Đau Khổ Triền Miên	19
10. Chương 10: Mãnh Liệt Hiện Lên	21
11. Chương 11: Rửa Sạch Thù Hận	25
12. Chương 12: Quên Ước Định	27
13. Chương 13: Được Ăn Cả Ngã Về Không	29
14. Chương 14: Bày Mưu Tính Kế	32
15. Chương 15: Tuyệt Thế Thiên Hạ	35

Huy Vũ Tuyệt Thế

Giới thiệu

Thể loại: Ngắn, cổ trang, cung đình, giang hồ, anh em họ, ngược, 1×1, HEEdit : Diệp Tử Một người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huy-vu-tuyet-the>

1. Chương 1: Khởi Điểm

Viêm Hoàng năm thứ 10, thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, quả thật là muôn dân hạnh phúc.

Đương kim Thánh Thượng Viêm Cửu Hoàng rất yêu Hoàng hậu đã quy tiên. Vốn để tưởng niệm hoàng hậu, hoàng đế phi thường sủng ái. Cố ý phong hân hài tử duy nhất Viêm Cửu Huy làm đương kim thái tử. Năm đó hân mới 3 tuổi, tính tình hân lạnh lùng, không muốn cùng người khác tiếp cận.

Viêm Cửu Hiên là nhị đệ của hoàng đế, là Hiên Nhật vương gia vương triều Viêm Cửu, chưởng quản binh quyền, một năm trước cùng ái thê xung hỉ sinh ra một oa nhi —— Viêm Cửu Vũ —— khờ dại hoạt bát, thích chơi đùa khắp nơi, kỳ thật tính tình còn chờ nghiên cứu thêm.

Viêm Cửu Viên là tam đệ của hoàng đế, Hiên Nguyệt vương gia vương triều Viêm Cửu, chưởng quản lại bộ, thái độ làm người phong lưu, thê thiếp thành đàn.

Luật hôn nhân Vương triều Viêm Cửu quy định: phạm là thê thiếp vượt quá ba người trở lên, không được sinh con gái.

Cho nên Hiên Nguyệt vương gia đến nay không có nữ nhân, thử hỏi nam nhân cả ngày ngâm mình trong nhà, há chẳng phải nữ nhân sao, hạnh phúc cùng tương lai như thế nào bảo đảm?

Viêm Cửu Hoàng đùa nghịch hài nhi trong lòng, trên mặt phóng dăng ý cười thật sâu: “Nhị đệ a, người xem hân hảo đáng yêu nha.”

“Đúng vậy, hoàng huynh, người như vậy đối Vũ nhi, Thái tử sẽ không ăn dấm chua a?” Viêm Cửu Hiên trêu chọc nói. Ta cùng phu nhân đều phi thường sủng ái Vũ nhi, sau khi sinh hạ chỉ khóc một tiếng liền không hề khóc nữa, đói bụng, tã ướt mới khóc, hài tử rất ngoan. Kỳ tích chính là ngày đó Vũ nhi sinh ra cũng chính là ngày 9 tháng 9 quốc khánh Vương triều Viêm Cửu, hoàng huynh cố ý ban danh Viêm Cửu Vũ. Ngồi hoàng vị, có thể nói là cùng Hoàng đế tề tọa. Hôm nay, cũng là Hoàng huynh yêu cầu mang Vũ nhi tiến cung, mới vội tới nhìn nhìn hân, này không, rất vừa ý.

Viêm Cửu Hoàng lắc đầu: “Mới không phải, Huy nhi lạnh lùng, giống mẫu hậu hân, điểm ấy nhưng thật ra làm cho trầm đau đầu a.”

Viêm Cửu Hiên suy tư một trận: ” Hoàng huynh, nếu không như vậy đi, chờ Vũ nhi lớn lên chút nữa, để cho thái tử cùng Vũ nhi tiếp xúc nhiều một chút như thế nào?”

Vấn đề này, hoàn toàn là Viêm Cửu Hiên vô tình nhắc tới.

“Đây ngược lại là chủ ý tốt nha!” Viêm Cửu Hoàng không ngớt lời khen ngợi:

” Nhị đệ a, bọn nó đây cũng chính là cùng chung huyết mạch, có thể tương thân tương ái là rất tốt, nếu là có thể thích đối phương, kia càng tốt hơn.”

Viêm Cửu Hiên trên trán nhỏ một giọt mồ hôi: “Hoàng huynh, người là nói giỡn đi, bọn nó như thế nào có thể.....”

“Hết thấy đều là không biết a, Nhị đệ, nhưng đây là hy vọng của ta.”

Không phải vì trẫm tự xưng, mà là..... Ta, làm một phụ thân chân thành hy vọng.

“Thái tử đến ——”

“Nhi thân tham kiến phụ hoàng, diện kiến hoàng thúc.” Thanh âm non nớt lạnh như băng vang lên, thanh âm này tồn tại trên người một hài đồng 3 tuổi không biết nên nói là may mắn hay bất hạnh nữa.

” Bình thân, mau tới đây nhìn xem Vũ nhi đệ đệ của người a.” Viêm Cửu Hoàng hướng đứa con mình nhu thuận.

Viêm Cửu Huy theo lời tiến lên, một cái hài nhi nho nhỏ yên ổn nằm trên tay phụ hoàng, khuôn mặt trắng nõn, nụ cười thuần khiết, bất đồng với con mắt người thường —— màu lam, giống như là thiên thần, lẳng lặng chiếu vào trong mắt hân, nó hướng mình vươn hai tay, có ý gì nha?

Viêm Cửu Hoàng hiểu ý, cười, đứa nhỏ này thật sự là kì quái: “Huy nhi, nó muốn người ôm một cái a.”

” Ôm? Giống như phụ hoàng vậy sao?”

“Đúng vậy nha.”

“Không cần.” Viêm Cửu Huy lập tức cự tuyệt, nhưng lại nghĩ đến hoàng thúc đang ở đây, nói như vậy không tốt lắm, liền bổ sung thêm một câu: ” Vẫn là chờ lớn lên một chút, vậy mới ôm được.”

Lại cũng không nghĩ, những lời này, như là hứa hẹn, không có khước từ, cuộc sống về sau, một ngày nào đó trong tương lai, hẳn sẽ hối hận..... Hối hận mình năm đó quyết định ấu trĩ.....

Viêm Cửu Hoàng hứng thú nhìn hài nhi trong lòng, cái miệng nhỏ nhắn đang bẹt bẹt, nước mắt lưng tròng, giống như chịu ủy khuất thật lớn: ” Đây là người nói nha, Huy nhi, sau này không được nuốt lời nga ~”

“Tất nhiên a.” Thật ra có hay không nuốt lời, đó cũng là chuyện về sau.

Xem ra hoàng huynh là có ý thúc đẩy cái hôn sự này a, nam nhân cùng nam nhân tuy nói là chuyện bình thường, nhưng chuyện này cũng phải xem ý nguyện của chính người đó nha.

Có lẽ giống như theo lời hoàng huynh nói, hết thấy đều vẫn là không biết, sau này sẽ phát triển như thế nào..... Ai cũng đều không biết.....

2. Chương 2: Bằng Sơn Hòa Tan

Lần thứ hai nhìn thấy Viêm Cửu Huy là ở trong ngự hoa viên của hoàng cung, khi đó viêm Cửu Vũ bốn tuổi, Viêm Cửu Huy sáu tuổi.

Trong trí nhớ của Viêm Cửu Vũ, Huy ca ca luôn là một người yên tĩnh, lạnh lùng.

Hắn cũng không biết ta, nhưng ta biết hắn, cái kia thái tử lạnh như băng không chịu ôm ta.

Phải biết rằng người khác muốn ôm ta, ta còn không cho nha, có lẽ chính vì điểm này mới khiến ta chú ý đi.

Không thể không thừa nhận bộ dáng Huy ca ca dưới ánh mặt trời đọc sách thực sự mê người nha, ta nghĩ bộ dáng hắn cười rõ rệt nhất định càng đẹp mắt. (^_^)

“Tư trì thông giám.” Viêm Cửu Vũ ngẩng đầu lên thấy được thư danh.

Viêm Cửu Huy đang chăm chú xem ngẩng đầu, nhìn một vòng cũng chưa tìm được người, chẳng lẽ hắn vừa rồi nghe nhầm sao?

Vừa muốn tiếp tục xem, cảm giác áo choàng của mình đang bị người nào đó kéo kéo. Ai lớn mật như vậy nha?!

Cúi đầu mới phát hiện là một nam hài có đôi mắt màu lam, cặp mắt kia, mình giống như đã gặp qua ở đâu rồi thì phải? Hơn nữa trong cung cũng không có tiểu hài tử, hẳn là ở đâu tới?

“Huy ca ca, ta là Viêm Cửu Vũ.” Thấy Viêm Cửu Huy ánh mắt nghi hoặc, Viêm Cửu Vũ rất tự động mà vì hắn giải đáp.

Viêm Cửu Vũ, chính là cái kia tiểu hài tử nhị hoàng thúc cùng phụ hoàng sủng ái sao?

Khó trách: “Tìm ta có việc sao?”

Khuôn mặt tươi cười giương lên thật to: “Bồi ta ngoạn có được hay không? Huy ca ca?”

” Ngoạn?”

“Ân, ” Viêm Cửu Vũ nặng nề mà gật đầu, “Cùng ta ngoạn có thể khiến người cảm thấy khoái hoạt nha, cùng ngoạn với ta được không?”

“Ca ca còn muốn đọc sách, ta bảo cung nữ cùng người ngoại được không?” Tận lực dùng ngữ khí nhu hòa. Phụ hoàng nói Viêm Cửu Vũ rất thích khóc, lòng nó khóc sẽ không tốt lắm.

“Không cần, các nàng đều rất ngoan a, ngoại không vui.” Viêm Cửu Vũ giữ chặt tay Viêm Cửu Huy: “Huy ca ca, ngoại với ta đi mà.”

“Chính là.....” Viêm Cửu Huy có chút do dự, đối với đứa nhỏ hần vẫn là không có cách.

Viêm Cửu Vũ lập tức sụp mặt xuống: “Ta đã biết, Huy ca ca chán ghét ta, ta đi là được.”

Thiên a! Nói trở mặt liền trở mặt, thăm rồi: “Không chán ghét, ta một chút đều không chán ghét Cửu Vũ, Cửu Vũ muốn ngoại cái gì Huy ca ca bồi người.”

“Thật sự?” mặt Viêm Cửu Vũ lập tức sáng ngời: “Chúng ta đây chơi mèo vờn chuột được không?”

“Hảo.” Vì cái gì trong lòng cảm thấy rất ấm áp? Là tay hần ấm áp sao?

“Kia Huy ca ca là con mèo, ta là con chuột, đếm tới 100, Huy ca ca sẽ bắt ta.” Nói xong, Viêm Cửu Vũ liền chạy đi. Hần cần phải chạy nhanh để trốn, không thể để Huy ca ca tìm được.

Viêm Cửu Huy ngốc lẳng nhìn chăm chăm tay mình, còn lưu lại dư âm nhạt nhạt ôn hòa đặc biệt mềm mại của tiểu hài tử. Vì cái gì rất muốn nắm trụ? Nghĩ muốn hần sao? Muốn tiểu yêu tinh này trụ lại trong lòng mình sao?

Đúng vậy, tâm hần là như thế nói cho hần biết.

Có lẽ, đây là ái tình theo như lời phụ hoàng, tựa như phụ hoàng đối mẫu hậu, bất ly bất khí.

Viêm Cửu Huy nở nụ cười, khóa miệng hơi cong lên, đây là phong cảnh đẹp nhất lúc hoàng hôn.

Chờ, Vũ, ta sẽ như mong muốn của người, bắt được người.

Cách đó không xa hai người trốn sau giả sơn (hòn non bộ)

“Nhị đệ, người xem, ta đã nói Vũ nhi có ma lực nha, Huy nhi đã nở nụ cười!”

“Là... là... hoàng huynh, ta xem không ngừng cười, vẫn là tình thế cười bắt buộc! Ta đáng thương Vũ nhi a, cái gì cũng đều không hiểu đã bị thái tử nhìn trúng”. Viêm Cửu Hiên ở một bên, một phen nước mắt nước mũi.

Viêm Cửu Hoàng khách sáo liếc hần một cái: “Uy, người không cần như vậy được không? Huy nhi của trẫm chính là phi thường chuyên nhất (chung tình), sẽ không bạc đãi Vũ nhi, hần nếu dám làm như vậy, trẫm chính là người thứ nhất không buông tha hần.”

“Người nói phải giữ lời a, nếu Vũ nhi ngày sau bị thái tử ủy khuất, ta đây làm phụ thân chính là liều chết cũng muốn thay hần lấy lại công đạo!”

“Người yên tâm a.”

3. Chương 3: Viêm Giáo Thánh Chủ

“Phụ thân, phụ thân, ta phải đi ra ngoài ngoại a.” Viêm Cửu Vũ mười tuổi, một trước một sau lay động cánh tay Viêm Cửu Hiên.

Viêm Cửu Hiên lôi kéo tay hần: “Hảo, phải cẩn thận, ta kêu Quý Xuân, Quý Hạ cùng người đi, trước ở đây, trước trả lời phụ thân hai vấn đề có thể chứ?”

“Hảo.” Viêm Cửu Vũ ngây thơ cười.

“Vũ nhi thích thái tử sao?”

“Thích a, ” không chút nghĩ ngợi liền trả lời: “Huy ca ca đối ta tốt lắm nha.”

Viêm Cứu Vũ cười đến rất ngọt ngào, cùng Huy ca ca một chỗ thực vui vẻ, nhưng là hắc hắc lãnh a.

“Kia Vũ nhi yêu hắc sao?” Cẩn cẩn dục dục, Viêm Cứu Hiền hỏi ra vấn đề này.

“Yêu? Đó là cái gì a? Phụ thân?” Vì cái gì phụ thân nhân lúc mẫu thân không ở đây, hỏi ta yêu Huy ca ca hay không? Rất kỳ quái.

“Không có việc gì, ” Viêm Cứu Hiền cười cười. Ta suy nghĩ cái gì a? Vũ nhi vẫn không hiểu đâu: “Về sau Vũ nhi tự nhiên sẽ biết, đi chơi đi, Quý Xuân, Quý Hạ bảo vệ tốt thiếu gia!”

” Vâng!”

“Phụ thân tái kiến.” huy huy tay nhỏ bé, Viêm Cứu Vũ nhanh như chớp chạy đi không thấy thân ảnh. Hôm nay phụ thân thật đúng là rất vui vẻ, còn tưởng rằng xuất môn không được a. Thật vất vả mới tra được nơi quy ẩn của thiên hạ đệ nhất cao thủ, ta không thể bỏ qua người này a.

Bởi vì đã dạy Vũ nhi phòng thân thuật, lại phái hai cao thủ theo bảo hộ hắc, Viêm Cứu Hiền rất yên tâm. Vũ nhi a, chính là rất ham chơi, nhìn người về sau như thế nào khóa trụ hắc, hoàng đế tương lai, ta chính là mỗi mắt mong chờ a.

“Quý Hạ, lập tức dẫn Y Thương tới đây.” Ngồi ở một gian trong sương phòng trà lâu lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

” Vâng, thánh chủ.” Quý Hạ nghe lệnh, từ sương phòng biến mất. Đúng vậy, hắc là thủ hạ của Viêm Cứu Vũ, bao gồm cả Quý Xuân, Quý Thu, Quý Đông, tứ đại cao thủ của Hiền Nhật vương phủ, năm đó cam nguyện thân phục dưới gối hải đồng mười tuổi, đây là chuyện tất cả mọi người đều không tin.

Điểm tiểu nhị vỗ vỗ bả vai đồng sự: “Ly Hàm, trên lầu có một khách nhân chỉ đích danh phải người đi.”

“Người xác định?” Như thế nào sẽ có người tìm ta?

“Xác định, mau đi đi.”

“Ta là Ly Hàm, ” đứng ở ngoài sương phòng, Ly Hàm tự báo danh.

“Mời vào.”

Ánh mắt theo thói quen hướng đại nhân: “Xin hỏi là ngài tìm tiểu nhân sao?”

“Là ta.”

Theo thanh âm, Ly Hàm thấy một nam hài ngồi ở trên ghế, khuôn mặt thanh tú tinh tế, Đôi mắt băng lam, trên người một thân gấm vóc hoa lệ, vừa thấy liền biết không phải hạng tầm thường, xuất ra lời khách sáo: “Ngại quá, như vậy xin hỏi khách quan ngài tìm tiểu nhân có việc gì sao?”

Viêm Cứu Vũ giương lên một tia mỉm cười, băng lam nhìn thẳng vào mắt Ly Hàm, thấy hắc một trận run rẩy: “Không cần giả bộ, Nam Cung Ly.”

“Vị khách quan là đang nói cái gì a, ta là Ly Hàm tiểu nhị nơi này. Nếu không có chuyện gì, xin thứ cho tiểu nhân cáo lui.” Vừa chấp tay, liền phải rời khỏi.

“Xin dừng bước, ” Vẫn là nam hài kia nói: “Ta nghĩ có chuyện người nhất định phi thường cảm thấy hứng thú, bệnh của nhi nữ người có thể chữa khỏi.”

Quả nhiên, Ly Hàm xoay người: “Có điều kiện gì?” đã nhận ra rồi, liền không cần nhất thiết giấu diếm nữa, huống hồ, bệnh của Ngọc nhi.....

” Thăng thần, ta muốn người tới Viêm giáo trừ tà, ta giúp người chữa khỏi bệnh cho nhi nữ người, thế nào?”

“Viêm giáo?!” Nam Cung Ly không thể tin được trợn to mắt!” Là cái kia Viêm giáo tứ phía núi vây quanh, chiếm cứ bốn ngọn núi cao nhất?!!!”

Vì quá mức khiếp sợ, Nam Cung Ly nửa câu sau nói không nên lời.

“Đúng thế.” Viêm Cửu Vũ gật đầu, mấy năm trước hắn đã sớm phát hiện ra sự rối loạn trong nội bộ hoàng triều, mới mượn sức người, hướng phụ thân, mượn cơ ra ngoài ngoạn tìm kiếm nhân tài hữu dụng, kiến tạo Viêm giáo mở rộng thế lực.

Ở trên giang hồ Viêm giáo đã trở thành một môn chính phái nhân sĩ, nhân sĩ giang hồ nghe qua phải hoảng sợ.

Hạ xuống quyết tâm: “Hảo, nếu các người có thể trị hảo bệnh của Ngọc nhi, ta cam nguyện vì Viêm giáo dốc sức.”

Viêm Cửu Vũ nhếch môi: “Ta nghĩ người hiểu sai rồi, Nam Cung Ly, ta muốn người thành tâm gia nhập mà không phải miễn cưỡng ta.”

Hắn đã nhìn ra!? Nam Cung Ly kinh ngạc nhìn nam hài: “Hảo, ta lập thế, Ngọc nhi bệnh một chút hảo, ta cam nguyện vì Viêm giáo dốc sức.”

“Ta đây liền tin tưởng Nam Cung đại hiệp, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.”

Viêm Cửu Vũ vừa nói xong, một thanh niên phe phẩy tự tiện đi vào, phía sau Quý Hạ cũng vừa đi ra.

Thanh niên thu hồi phiến tử (quạt), quỳ gối, ” Y Thương bái kiến thánh chủ.”

Thánh chủ!?! Nam Cung Ly ngạc nhiên. Tiểu nam hài này dĩ nhiên là Viêm giáo thánh chủ! Rất không thể tin nha. Hắn cũng rất cục hiểu được vì cái gì những người này có thể nguyện ý khuất phục dưới chân nam hài đích này.

“Đứng lên đi.”

Y Thương theo lời đứng dậy, thông thả bước đến trước mặt Nam Cung Ly: “Nguyên lai Nam Cung Ly.”

Nhìn bộ dáng hắn cả lơ phát phơ, Viêm Cửu Vũ không nói gì, may hắn vẫn là y thánh!”Không cần nào loạn, Thương, đi cứu người.”

Ở chung lâu như vậy, Y TThương vẫn là biết rất rõ tính cách Viêm Cửu Vũ, không nên thấy người ta vẫn là tiểu hài tử, thân thể nhỏ bé, võ công ngay cả ta cũng không phải đối thủ của hắn. Chỉ sợ cả Viêm giáo hợp lại cùng hắn quần nhau nửa ngày, hơn nữa thắng bại vẫn là không biết có bao nhiêu. Sở dĩ người khác không biết, đó là bởi vì hắn đem tất cả nội lực đều giấu trong gân mạch, người khác muốn biết rất khó.

Ngẫm lại liền đáng sợ, dắt Nam Cung Ly vội vàng đào thoát: “Là, cái này đi.”

“Thiếu gia, muốn về phủ sao?” Quý Xuân hỏi.

Viêm Cửu Vũ mê mang nhìn ngoài cửa sổ: “Đợi một lát nữa, các người ngồi xuống đi, đói bụng rồi kêu đồ vật này nọ ăn, trước giờ Ngọ (giữa trưa) gọi ta.”

Quý Xuân, Quý Hạ nhìn nhau cười, ngồi xuống. Bọn họ biết đây là thói quen của thiếu gia, luôn thích yên lặng một mình, nhìn phía trước ngẩn người. Ở trước mặt bọn họ, không phải Viêm Cửu Vũ bình thường khờ dại cao quý, hình ảnh hài tử hoạt bát thích đùa giỡn, mà là viêm giáo thánh chủ, chủ nhân than thánh nhất trong lòng bọn họ, cam nguyện khuất phục người, yên tĩnh, tao nhã, xinh đẹp, thánh khiết, lúc ẩn lúc hiện.....

Phụ thân hắn, vì cái gì lại hỏi ta yêu Huy ca ca hay không?

Tuy rằng Huy ca ca đối ta sẽ không lạnh lùng như vậy, còn có thể đối ta cười, chơi với ta, kể chuyện xưa, lúc ở hoàng cung, cũng là ở tại trong cung điện của hắn, hắn còn có thể ôm ta ngủ, đây không phải Huy ca ca thích ta sao?

Chẳng lẽ.....

Phụ thân là giúp Huy ca ca hỏi sao?

Vì cái gì nha? Tự mình hỏi ta không phải tốt hơn sao?

Nhưng là, ta hình như cũng không biết nha, ha ha ^__^

Đáp án của vấn đề này, vẫn là chờ lúc hần hỏi ta sẽ tốt hơn, vạn nhất nhằm sẽ không tốt.

Phụ thân hần nói ta còn nhỏ, lo lắng quá sớm cũng không có ý nghĩa.

Trước mắt, trọng yếu nhất là mở rộng Viêm giáo, tăng cường thể lực.

Ngàn vạn lần không nên trêu chọc ta nha ~ bởi vì a, không cẩn thận ta sẽ diệt cả nhà ngươi nha.

Tin tưởng ta, ta tuyệt đối không phải cố ý đích

~~~

4. Chương 4: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

“Vương gia, Vương gia, ” một người hầu hoảng hốt khẩn trương chạy vào tiền sảnh.

Viêm Cứu Hiên cũng không trách cứ hần vô lễ, ngược lại là gấp đến độ xoay vòng vòng: “Vũ nhi vẫn là không chịu ăn chút gì sao?”

” Vâng, thiếu gia còn đang tức giận, nói..... Nói chúng ta nếu còn phiền hần nữa, thiếu gia hần liền tự vận!”

“Điều này sao được a, kia Vũ nhi..... Quý Thu đi thỉnh thái tử đến ” phân phó xong Viêm Cứu Hiên vận khinh công đi tới trước phòng Viêm Cứu Vũ: “Vũ nhi, là phụ thân, đi ra ăn một chút gì được không? Phụ thân biết mất đi mẫu thân ngươi rất thống khổ, nhưng là ngươi đã muốn ba ngày không ăn gì rồi, mở cửa, Vũ nhi!”

“Không cần, ta không muốn ăn.”

Thanh âm nức nở truyền vào tai Viêm Cứu Hiên, đau lòng a: “Vũ nhi, nghe lời, phụ thân chỉ có một mình ngươi, ra ăn một chút gì đi.”

“Ô..... Không cần, phụ thân là người nhấn tâm, mẫu thân đi rồi ngươi cũng không thương tâm, mẫu thân hảo đáng thương a ô... ô.....”

“Không phải, Vũ nhi, so với ngươi còn hơn, phụ thân nghĩ càng quý trọng ngươi a, đi ra được không? Coi như phụ thân cầu ngươi, không cần tra tấn chính mình như vậy.”

Trả lời Viêm Cứu Hiên chỉ là thanh âm nức nở đứt quãng.

Vậy phải làm sao bây giờ a? Hần đi tới đi lui mấy vòng, Viêm Cứu Huy cuối cùng cũng chạy tới.

“Cứu Vũ, mở cửa, ta là Huy ca ca đây.” Viêm Cứu Huy trực tiếp gõ cửa phòng đang đóng chặt, thanh âm khẩn thiết lộ ra tâm tình của hần lúc này.

“Huy ca ca, là ngươi sao?”

Cuối cùng nghe được thanh âm, không có việc gì là tốt rồi: “Là ta, mở cửa được không? Ta có lời muốn nói với ngươi.”

Viêm Cứu Vũ chà chà nước mắt: “Hảo, chỉ cho ngươi tiến vào, những người khác đều không được, cửa không khóa.”

Không khóa? Viêm Cứu Hiên hung hăng trừng mắt liếc nhìn hạ nhân một cái! Có làm hay không a? Sớm biết ta liền trực tiếp vọt vào rồi.

Hạ nhân cái kia vô tội a, là thiếu gia không cho bọn họ tới gần nha, còn lấy tự vận ra uy hiếp, bọn họ như thế nào sẽ biết cửa không có khóa đi.

Viêm Cứu Huy thử đẩy một cái, quả thực không khóa, xoay người đối diện hạ nhân hai bên cửa phân phó: “Chuẩn bị tốt nước rửa mặt cùng đồ ăn đặt ở cửa.”

“Vâng, thái tử.”

Viêm Cứu Hiền nhìn cánh cửa khép lại, chỉ có thể thở dài một tiếng sau đó rời đi. Minh thể nhưng còn không bằng Huy nhi, thật đúng là bị hoàng huynh nói trúng rồi, hai hài tử này thật sự là trời sinh một đôi, dung mạo kia cũng là thể gian ít có a. Nhất là Vũ nhi, a, Vũ nhi của ta a, mới chỉ có 14 tuổi, yên tâm, phụ thân tuyệt sẽ không để người sớm như vậy gả cho hắn, người là bảo bối của phụ thân a!

Vừa vào phòng, Viêm Cứu Huy liền nhìn thấy thân ảnh co lại ở giường chân, cuộn thành một đoàn hai tay gắt gao ôm lấy gối.....?

Tóc dài thật dài phủ kín quanh thân, đôi con ngươi màu lam trong veo nhìn chăm chăm mình, da thịt trắng bệch như ngâm trong nước, tinh xảo giống như không liên quan tới thế giới này, khiến người ta có thể tự nhiên mãnh liệt muốn bảo hộ. Cứu Vũ đã muốn trưởng thành, đúng là như thế khiến người mê muội.

Viêm Cứu Huy cùng lúc đánh giá Viêm Cứu Vũ, Viêm Cứu Vũ cũng đang đánh giá hắn.

Khuôn mặt thanh tú tuần mỹ, tóc đen thuần sắc, một đôi mắt màu đen rất đẹp, giống như một hồ nước trong suốt yên tĩnh. Chung quy, đây là một thiếu niên rất tuần mỹ, bất quá cùng Viêm Cứu Vũ xinh đẹp không giống nhau, thiếu niên này lạnh lùng tuyệt diệu như nguyệt.

“Không, người không phải Huy ca ca, đi ra ngoài! Cút đi!!” Viêm Cứu Vũ nước mắt tràn mi, kéo chăn qua bên cạnh đem chính mình che ở bên trong.

Cho dù Viêm Cứu Huy không rõ hắn vì cái gì phải nói như vậy, hơi chau mày, đến gần bên giường, kéo chăn ra một bên, duỗi tay kéo người đang trốn tránh kia.

Viêm Cứu Vũ sợ tới mức liều mạng lùi về sau: “Không được đụng vào ta! Người không phải Huy ca ca, không được đụng vào ta!!”

Mấy năm không gặp hắn, phát sinh chuyện gì a?

Không khỏi phân trần nói, kéo người kia qua gắt gao ôm vào trong ngực: “Ngoan, Cứu Vũ, mặc kệ phát sinh chuyện gì Huy ca ca đều sẽ bảo vệ tốt cho người, không phải sợ.”

Ngữ khí này, thanh âm này, còn có cái ôm quen thuộc này nữa, Viêm Cứu Vũ ngừng giây dựa, cẩn cẩn dục dục ngẩng đầu: “Huy..... Ca..... Ca?”

“Là ta ” Viêm Cứu Huy nói, nâng tay vì hắn lau nước mắt: “Đừng khóc nữa được không?”

“Huy ca ca!” Viêm Cứu Vũ ôm chặt hắn, “Mẫu thân đã chết, nàng đã chết a, mẫu thân yêu ta nhất đã rời ta đi! Hảo khổ sở a.”

Viêm Cứu Huy xoa xoa đầu hắn: “Cứu Vũ, có một số việc nhất định phải trải qua, tỷ như sinh lão bệnh tử, chỉ cần là tự nhiên hà tất phải vì nó thương tâm a? Ở trên trời, mẫu thân người nhìn thấy người cái dạng này cũng sẽ rất buồn, nếu người mỗi ngày đều sống vui vẻ, ta nghĩ mẫu thân người nhìn thấy nhất định sẽ rất cao hứng, có đúng hay không?”

“Thật vậy sao?”

“Thật sự.”

” Vậy thì tốt lắm, ta sẽ không khóc nữa, ta phải ăn cơm, ta phải vui vẻ, như vậy mẫu thân cũng sẽ vui vẻ.”

Nhìn thấy Vũ khuôn mặt tươi cười tinh khiết, thiếu chút nữa nhìn không ra: ” Nói cho huy ca ca biết, vừa rồi vì cái gì nói ta không phải a?”

“Bởi vì..... Bởi vì.....” ánh mắt Viêm Cứu Vũ có chút né tránh, trên mặt còn chút khả nghi: “Huy ca ca biến thành xinh đẹp rồi a. mấy năm không gặp, ta thậm chí có chút nhìn không ra.”

“Ha ha, Cứu Vũ vẫn là đáng yêu như vậy a, ” Viêm Cứu Huy nhẹ nhàng gõ xuống cánh mũi thanh tú của hắn: “Rửa mặt một chút rồi ăn cơm, đừng để mọi người lo lắng, ăn?”

“Ân.” Huy ca ca, cũng chỉ có đối với ta, mới có thể cười sáng lạn đến như vậy, không chút cố kỵ, trong lòng Viêm Cửu Vũ nổi lên một trận ngọt ngào.

---

5. Chương 5: Viêm Cửu Hoàng Triều Năm Thứ 24

Viêm giáo, Phù Vân Các tọa bên ngoài điện trên bốn ngọn núi —— Phù Hoa điện

“Thánh chủ, Nam Cung Ly cầu kiến.”

“Cho vào.”

“Tả hộ pháp Nam Cung Ly tham kiến thánh chủ.” Cơ hồ là lấy mắt thường nhìn không thấy mức độ nhanh chậm, cúi người quỳ gối trên điện trước mặt thiếu niên.

“Đứng lên, có chuyện gì?”

“Một năm trước, ngài lệnh cho thuộc hạ điều tra chuyện có liên quan đến cái chết của Hiên nhật Vương phi, thuộc hạ đã điều tra ra được.”

Một câu, nhìn như bình tĩnh như nước, trong lòng nhưng lại kinh hách như gió cuộn cuộn khắp thiên không.

Thiếu niên tay hơi run run, thuận thế đặt thư (sách) xuống: “Nói mau.”

“Là Viên Nguyệt Vương gia gây nên, hắc phái người lên vào Hiên Nhật vương phủ âm thầm hạ độc được mạn tính không dễ phát hiện vào trong được của Vương phi, cho nên Vương phi mới có thể chết đột ngột như vậy.”

“Có điều tra được nguyên nhân là vì cái gì không?” Tam Hoàng thúc, dĩ nhiên là người! Cư nhiên là người giết mẫu thân ta!

” Chiếm đoạt Viêm Cửu Vũ, đệ nhất mỹ nhân Viêm quốc, trước mắt là vì chuyện này” Nếu nói Viêm Cửu Vũ là đệ nhất mỹ nhân, kia thánh chủ a? Mới hắc là đi. Viêm giáo cũng chỉ có một số người gặp qua bộ dáng thánh chủ, nghe đồn luôn dùng liêm xa che mặt a.

“Hỗn đản! Quả thực là người gốc nói mê!” vừa phát tay cái bàn liền vỡ nát. Là vì chuyện này! Vì chuyện này! Giết mẫu thân ta! Tam Hoàng thúc!!

“Đích thật là, ” Y Thương phụ họa theo, nơi này đều là tâm phúc nói cái gì cũng không sao, cho nên Y Thương cũng không có gì băn khoăn: “Cư nhiên nghĩ đến thánh chủ, hắc lá gan cũng không khỏi quá lớn đi, các người nói làm sao bây giờ cho tốt đây?”

Y Thương người tên này không sợ thiên hạ đã không đủ loạn sao, thiếu niên oán hận trừng hắc, nhưng sau lại cố tình làm như không phát hiện.

” Ách!”

“Thật vậy sao?”

“Nguyên lai thánh chủ chính là a.”

“Trách không được lên vào Hiên nhật vương phủ, đều không thấy được Viêm Cửu Vũ, là như thế sao.”

“Nói cách khác thánh chủ mới 15 tuổi thôi!!”

” Ngụy trang công phu thật tốt!”

“Hoàn toàn nhìn không ra nha!”

“Không hổ là thánh chủ a!!”

“Thánh chủ, san bằng Viên Nguyệt vương phủ, như thế nào? Ta cảm thấy chủ ý này không tồi nha ” hữu hộ pháp Đoan Mộc Hề nhìn chăm chăm khuôn mặt cho dù sinh khí cũng vẫn như cũ xinh đẹp.

” Không tồi ” thiếu niên giương lên một tia cười lạnh: “Nhưng vẫn phải bàn bạc kỹ hơn, theo ta được biết, Viêm Cửu Viên phong lưu thành thói quen, không chỉ có liên hợp tà giáo —— Huyết giáo, còn xem Viêm Cửu hoàng triều rất không vừa mắt, rồi lại rục rịch Nguyệt quốc, vọng tưởng chiếm đoạt Viêm Cửu hoàng triều lên làm hoàng đế. Trước không cần gấp gáp, chờ khi hấn tự mình lộ ra chân tướng một lưới bắt hết, sau đó hảo hảo..... Tra tấn hấn.”

“Oa! Kia nhất định phi thường kích thích nha ~~!”

---

p/s: chương này ngắn quá:v

6. Chương 6: Tái Kiến Tái Kiến

“Hoàng huynh, gần đây trong cung thế nào?”

“Thích khách ngày càng nhiều, mỗi lần so ra càng mạnh hơn, người bên kia thì sao?”

“Tất cả đều là tự sát mà chết, xem ra bọn họ đối với chủ nhân phi thường trung thành.”

“Chuyện này ngàn vạn lần không thể để Huy nhi cùng Vũ nhi biết.”

“Chỉ sợ không được, ở đây đã náo loạn đến cái dạng này, bọn hấn nhất định sẽ biết.”

” Để bọn nó ra khỏi cung, hảo hảo ngoạn ngoạn, chờ nơi này mọi chuyện giải quyết xong kêu bọn nó trở về.” Mặc dù không biết có thể bắt được cái người gây nhiều loạn thiên hạ thái bình kia hay không, trước mắt quan trọng nhất là bảo vệ tốt Huy nhi cùng Vũ nhi, trầm già rồi.

“Cũng được, liền ngày mai khởi hành, nếu không có việc gì thứ đệ cáo lui.”

.....

“Đi thôi.”

“Phụ thân không tiễn người nữa, Vũ nhi, trên đường đi phải cẩn thận, biết không?” Viêm Cửu Hiền giúp Viêm Cửu Vũ đội nón.

“Vũ nhi biết, phụ thân vẫn xem Vũ nhi là tiểu hài tử sao?” Hi ...hi hi cười. Rốt cuộc phát sinh chuyện gì a? Hoàng thúc cùng phụ thân như thế nào sẽ chủ động để ta cùng Huy ca ca đi xa a? Kỳ lạ nha.

“Ở trong mắt phụ thân cho dù người có cao lớn bao nhiêu, cũng là tiểu hài tử của phụ thân, Quý Thu, Quý Đông nếu thiếu gia có gì sơ xuất, liền đem đầu tới gặp bốn vương.”

“Vâng”

” Kia phụ thân ta đi nha.”

.....

“Quý Thu, tranh thủ đi thăm dò xem hoàng cung gần đây đã xảy ra chuyện gì.”

” Vâng.”

“Nhớ kỹ, đừng để Huy ca ca phát hiện bất cứ dấu vết gì, một chút cũng không được.” Do dự một chút, Viêm Cửu Vũ mở miệng.

“Thuộc hạ ghi nhớ.”

Bên trong xe ngựa ——

“Huy ca ca, trong hoàng cung có phải phát sinh chuyện gì hay không?” Viêm Cửu Vũ thử hỏi người đối diện, trong mắt không bỏ qua bất cứ biểu tình gì của hắn.

Viêm Cửu Huy thần sắc căng thẳng, gần đây trong hoàng cung quả thật không quá yên ổn, phụ hoàng sở dĩ có thể để chúng ta ra ngoài du ngoạn, chính là không muốn để cho chúng ta biết mà thôi, nhất là đối Vũ. Nụ cười ôn hòa: “Không có, chúng ta chỉ cần an tâm ngoạn, Cửu Vũ không phải rất thích ngoạn sao?”

“Ân.” Ngọt ngào cười, che dấu bình tĩnh ở trong con mắt. Ta nghĩ quả nhiên không sai, ván cờ này sắp tới hồi kết rồi.

.....

Viêm Cửu Huy nghiêng thân mình nhìn chăm chú thật sâu vào dung nhan mê người đang ngủ bên cạnh kia, ngón tay theo cái mũi rời xuống đôi môi đỏ mọng tình tứ đang mỉm cười vuốt ve, sau đó..... Cúi người xuống bao phủ lấy đôi môi.

Viêm Cửu Vũ đang say sưa đi tìm chu công ngoạn đâu biết rằng lúc này đang bị Viêm Cửu Huy chiếm tiện nghi, hân ngủ thật sự rất sâu.

Động tác lặp đi lặp lại nhiều lần, đôi môi đỏ mọng như bốn cánh hoa nộn nộn va chạm ma sát lẫn nhau, Viêm Cửu Huy cắn mút cánh môi Viêm Cửu Vũ đến độ sưng lên đỏ bừng, nhưng một khi hôn lên, lại cũng luyến tiếc không muốn buông ra. Hương vị của Vũ làm hắn si mê, trước kia hắn liền đã sớm nghĩ đến, nên không thể tự kiềm chế.

Thần kinh mẫn cảm giữa hai môi khiến dục vọng Viêm Cửu Huy thêm cuồng nhiệt, nhưng lại quả không được Viêm Cửu Vũ có thể hay không tỉnh lại, hắn tiếp tục thăm dò lưỡi đi vào, giống như trong tưởng tượng của hắn nhiều năm qua như vậy tốt đẹp, dục vọng hỗn loạn, hơi thở gấp gáp.

” Ừm.....” Viêm Cửu Vũ tỉnh lại nhất thời lưỡi bị môi quấy rối vô pháp suy nghĩ.....

Hồi lâu.....

“Người tỉnh rồi.” Viêm Cửu Huy ngẩng đầu, rốt cục phát giác Viêm Cửu Vũ đã mở to hai mắt, một đôi mắt to màu lam ngơ ngác nhìn hắn.

Viêm Cửu Huy cũng không có chút xấu hổ, giống như giữa bọn họ hôn môi là đương nhiên.

“Người.....” Viêm Cửu Vũ mở miệng, sau đó cũng không biết nên nói cái gì. Ta thừa nhận, đối Huy ca ca là có không ít cảm tình, cho nên lúc phát hiện, đã không kịp dừng lại. Ta cũng biết, Huy ca ca đối ta vẫn luôn đặc biệt, không hề giữ khoảng cách cũng không có chút che giấu, thế cho nên Huy ca ca đến nay đã 20 tuổi vẫn chưa thành thân, tựa hồ là một mực chờ ta.....

Nhưng, ta nghĩ không ra..... Không thể ngờ được Huy ca ca cứ nhiên hôm nay thừa dịp ta ngủ hôn ta. Không, Huy ca ca là như vậy tàn sát bữa bãi, tựa hồ là cố ý muốn hôn tỉnh ta.

Đã..... Chờ không nổi rồi sao?

Sớm biết, ta liền không nên đáp ứng hắn hôm nay cùng hắn ngủ. Hôm nay là ngày đặc biệt đi, hảo ý an ủi của ta nhưng lại.....

Viêm Cửu Vũ làm bộ như khó hiểu nhìn Viêm Cửu Huy.

Viêm Cửu Huy nhẹ nhàng hôn xuống mắt phải Viêm Cửu Vũ——

Kiếp này chỉ yêu một mình ngươi. Ý tứ của động tác này Viêm Cửu Vũ là biết đến. Tận lực không để mình có vẻ bối rối, Ngoài mặt kinh ngạc mở to mắt, trong lòng nhưng nổi lên khổ tâm. Huy ca ca đối ta tình ý sâu như thế, đây..... nhưng nên làm thế nào cho phải a?

Ta là thánh chủ viêm giáo, là người cùng Huy ca ca không có chút liên quan, cũng xưa nay không quen biết, kia mới là ta thực sự a. Mười mấy năm ngày trang tất cả đều là vì muốn kéo dài Viêm Cửu hoàng triều không để nó suy yếu, ta như thế nào có thể.....

Thực xin lỗi, Huy ca ca, ta..... Đã định trước là phải cô phụ yêu thương của ngươi rồi.

” Đờn ngọc, ” Viêm Cửu Huy sững nịch ôm trụ Viêm Cửu Vũ kinh ngạc đến ngây người, “Ta yêu người, Cửu Vũ, sau này có thể làm phi tử của ta, thái tử phi?”

“Huy ca ca, hiện tại là lúc nói loại sự tình này sao?” Đoán trước được câu hỏi của hắn, Viêm Cửu Vũ không đáp hồi lại.

“Cửu Vũ của ta xấu hổ rồi, hảo, hôm nay cũng quả thật không nên nói, ngủ đi.” Viêm Cửu Huy con người nhiễm một tầng lo lắng. Hôm nay, tin tức phụ hoàng bệnh nặng truyền đến, khiến bọn họ không thể không mau chóng quay về hoàng cung, vạn nhất... Loại sự tình này hắn không dám nghĩ tiếp.

Nếu là có một ngày, người biết, người người yêu cần bản là không phải tồn tại ở thế giới này, có phải hay không liền sẽ suy sụp?

Có khả năng đi.

Cho nên, Huy ca ca, ta đã không thể lưu lại ở bên cạnh người.

Coi như Viêm Cửu Vũ đã chết được không? Đã chết, người sẽ yêu thương người khác? Đúng hay không?

Im lặng lại như hư ảo mà cười, trong mắt Viêm Cửu Vũ lộ ra tia đau thương nồng đậm.....

Khóe mắt ngưng không được ẩm ướt, hai hàng lệ nóng bỏng trong suốt theo khuôn mặt chảy xuống, một giọt, hai giọt, ba giọt.....

Đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng ta khóc, về sau, sẽ không có cơ hội nữa.....

Hôm nay tất cả đều sẽ kết thúc, lần sau gặp mặt, ta sẽ lấy hình dáng chân thực của ta gặp người, Khi đó chúng ta lại lần nữa nhận thức nhau, được không?

.....

“Thánh chủ, ngài thật sự quyết định rồi sao?” Quý Đông hỏi thiếu niên trước mắt vẫn như cũ phi thường xinh đẹp, tháo xuống mặt nạ da người, vẻ mặt lạnh nhạt.

Nhẹ gật đầu: “Ân, Quý Thu lưu lại bảo hộ Huy, trên đường không được có sơ xuất, nếu không.....”

“Thuộc hạ nhất định thề sống chết bảo hộ thái tử, thánh thánh chủ yên tâm.”

“Đúng rồi, nhớ rõ thời điểm thích hợp nói cho Huy biết, Viêm Cửu Vũ đã chết, lúc lâm chung di ngôn, hy vọng.....”

” ‘ Hy vọng Huy ca ca hảo hảo mà sống, quên ta đi, thống trị triều chính cho tốt, làm một đế vương người trong thiên hạ kính yêu ’ Thiếu gia là đối ta nói như vậy.” Quý Thu hướng Viêm Cửu Huy đúng sự thật bẩm báo lời nói của thánh chủ, hữu khí vô lực.

Viêm Cửu Huy bị phần một kiếm giải quyết một hắc y thích khách: “Vì cái gì bây giờ mới nói cho ta biết? Người nói a!”

“Khụ khụ, ” ới ra một búng máu, Quý Thu từ trong ngực lấy ra tín hiệu, hướng không trung phóng ra: ” Chưa tới thời điểm thích hợp.”

Pháo hoa màu đỏ! Huy đã xảy ra chuyện? Đều nhanh đến hoàng thành, như thế nào có thể?

Hắn cho rằng hiện tại chính là thời điểm thích hợp, thái tử nhất định sẽ bởi vì người trong lòng đã chết cùng với di ngôn sẽ chống đỡ thêm một đoạn thời gian. Trong khoảng thời gian này vậy là đủ rồi.

“Thương lưu lại ở chỗ này, những người khác rời đi, ta trong chốc lát trở về không thấy, người nhất định phải chết!” Trong nháy mắt người đã không thấy tăm hơi.

Ngoài điện chợt lóe một vệt màu đỏ rồi biến mất, Y Thương cảm khái. Ta như thế nào chưa có một tinh linh kiếm như vậy chứ? Không cần lúc nào cũng mang theo trên người, vừa hô một tiếng nó đã xuất hiện, còn có thể mang chủ nhân tại không trung bay lượn, đó là một sự kiện có bao nhiêu thích ý a.

“Sư phụ, thánh chủ là đi làm gì a?” Nam Cung Ngọc khó hiểu hỏi Y Thương.

Y Thương cười đến thực thần bí: “Đương nhiên là đi cứu người nha.” Người có thể khiến người tự mình đi cứu, là ai đây? Người trong lòng người? Hắc hắc.

Cứu người? Thánh chủ tự mình đi cứu người? Thực hiếm thấy nha, không, chính là một lần cũng chưa thấy qua nha.

Viêm Cứu Huy một khắc trước khi ngất đi, chỉ cảm thấy hắc tựa hồ lại gặp được Vũ, Vũ hồng sắc diêm dúa, là hắc tới cứu ta.....

---

7. Chương 7: Phù Vân Các Duyên Hiên

Ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn run rẩy xoa xoa gương mặt tái nhợt trên giường, giờ khắc này, trong lòng thiếu niên thật sự rất đau.....

Rất đau.....

Huy, đây hết thấy đều là ta sai, không nên, thật sự không nên.....

Thương thế nặng như vậy, nhất định là rất đau đi?

Cũng may Thương nói thoa lên dược của hắc, hảo hảo nghỉ ngơi, một tháng là có thể tốt.....

Như vậy gặp lại, ta không nghĩ muốn, ta hảo hồi hận.....

Cho nên, chờ người tỉnh lại, đều bắt đầu lại lần nữa được không?

Hết thấy đều bắt đầu lại lần nữa.....

.....

“Cái gì?! Mất đi tung tích?” Viêm Cứu Viên khó có thể tin, xác nhận một lần nữa.

“Đúng vậy, Vương gia, bản thân thái tử bị trọng thương, tung tích không rõ.”

“Bị thương nặng sao?” Viêm Cứu Viên ác ý cười nói: ” Đều đã biết chuyện của bốn vương rồi, để cho hắc phơi bày hoang dã. Kế tiếp, chỉ cần chờ hoàng đế ‘ bệnh ’ chết, ha ha, thiên hạ sẽ trở thành của bốn vương!!! Ha ha ha ha ha ha ha ha cấp.....”

***

“Lần đầu” gặp mặt

“Thương, cho ta một lời giải thích, hắc vì cái gì còn chưa có tỉnh?” 10 ngày, đến bây giờ cũng chưa có dấu hiệu tỉnh, muốn tức chết người sao?

Y Thương quả thực không nghĩ tới, người thánh chủ yếu lại là thái tử đương triều. Cũng đúng, trên đời này sợ rằng cũng chỉ có hai người này mới tương xứng lẫn nhau, càng không nghĩ tới chính là thánh chủ thế nhưng để hắc ngủ ở phòng mình, rất không thể tin nổi nha.

Bất quá, hắc có phải hay không đã quên chuyện gì quan trọng rồi?

Thánh chủ cũng là người hoàng tộc, hắc còn chờ mong thái tử sau khi tỉnh lại nhìn thấy thánh chủ sẽ là cái biểu tình gì.

“Uy, uy, ” thiếu niên vươn tay trước mặt hắc quơ quơ, không phản ứng? Làm cái gì ngốc lăng vậy a?

Thiếu niên kéo lấy cái lỗ tai hắc, bình ổn khí tức “Thương! Người có hay không đang nghe ta nói a?!”

Đầu choáng mắt hoa, Y Thương hiện tại chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, rất nhiều sao nha. =))))))))))

“Hừ!” Thiếu niên buông cái lỗ tai hẳn ra: “Nói rõ, hẳn vì cái gì còn chưa có tỉnh?”

Nhu nhu cái lỗ tai, Y Thương nhìn nhìn người trên giường, tấm tắc, tướng mạo này, còn không bằng thánh chủ kẻ gây tai họa, nhưng cũng đủ mê chết nữ nhân khắp thiên hạ nha, muốn tìm người như vậy quả thật đúng là rất khó.

“Người này không tỉnh ta có biện pháp gì, dù sao không tới một tháng hẳn nhất định sẽ tỉnh là được rồi..... Ta cam đoan, hẳn nhất định hoàn hảo không sót mẻ gì.”

Mắt thấy người nào đó xu hướng muốn phát hỏa, Y Thương vội vàng bổ sung thêm một câu, chung quy là ổn định.

“Một tháng, hẳn nếu không hoàn hảo có sót mẻ gì, người, tự mình lo liệu.” Xoay người rời khỏi phòng.

Bị uy hiếp a, không được, chờ người tỉnh ta phải trả thù: “Thánh chủ, người không lưu lại chiếu cố hẳn sao?” Y Thương trêu đùa nói.

“Có việc, người nếu không có việc gì cũng lui ra cho ta.”

“Ta đã nói qua với người bao nhiêu lần rồi, không được mặc ít như vậy, khiến người nhiễm lạnh ” nhưng sớm không thấy thân ảnh đâu nữa, tốc độ thật đúng là nhanh: “Ta lại nói lời vô ích rồi, ta cũng đi.”

Vừa rồi, là ai đang nói chuyện? Thánh chủ? Ai? Vì cái gì..... Mắt không mở ra được? Rất muốn ngủ.....

Sau khi đóng cửa phòng, lại nhìn thấy ba chữ to đùng trên cửa cứng cáp ôn nhu “Duyên Liễu Hiên”, thật không biết là duyên (lẽ), hay là duyên (liễu) đây?

...

Chỗ này..... Là chỗ nào?

Viêm Cửu Huy đã mê man suốt 16 ngày. Khi hẳn tỉnh lại ý thức có chút mơ hồ, theo bản năng đưa mắt nhìn xung quanh

Gian phòng thanh nhã, một màu thủy lam, rất dễ chịu.

Màu lam!

Trước mắt Viêm Cửu Huy lập tức xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp, hoạt bát tươi cười, hai mắt như bầu trời trong suốt.

Nhắm mắt lại, trong lòng tràn đầy đau sót.....

Vũ.....

Ta nhất định sẽ vì người báo thù, nhất định.....

Cầm lấy y phục và mọi thứ một bên lên, đây cơ hồ là động tác theo quán tính của Viêm Cửu Huy, kỳ quái lại liếc mắt một cái, như thế nào có thể? Y phục đều rất vừa vặn, đây đến tốt cùng là nơi nào?

Đẩy cửa sổ ra, là một đám mây trắng lớn, lẽ nào hẳn đang ở trên thiên đình?!!

Đẩy cửa phòng ra, là một dãy hành lang rất dài, dọc theo hành lang, có phòng, có hoa có cây cỏ, có đại sảnh, nhưng là không ai.

“Trầm mặc đi không biết bao xa.

Ngẩng đầu lên bỗng nhiên mới phát hiện

Vẫn trở về, trở về nơi bắt đầu

Quạt cường kiên trì đối kháng thời gian

Đã nói rồi, vĩnh viễn đoạn tuyệt

Hy vọng không thay đổi lại đều đã đổi thay.....”

Đột nhiên, tiếng ca vang lên, cùng với tiếng cầm, giống như sóng thủy triều bao trùm cả U huyền cốc.

Tiếng ca trong trẻo, giống như dòng suối mát trên núi, chậm rãi quấn quanh tiến vào lòng người, khiến lòng người say mê.

Viêm Cữu Huy đầu tiên là sững sốt, lập tức đi ra khỏi Phù Hoa điện theo hướng thanh âm chậm rãi mà đi, hắn còn không quên hắn đang bị thương.

Đi không được vài bước, hắn đã bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn.

Những cánh hồ điệp như những cánh hoa màu trắng tung bay đầy trời hoặc theo quy luật hoặc không theo quy luật, ở giữa không trung vẽ ra một cái độ cung duyên dáng.....

Hồ điệp diễm lệ bay lượn xung quanh bên người thiếu niên ngồi trên mặt đất đạn cầm, hoặc đậu trên vai thiếu niên, hoặc đậu trên y phục thuần trắng của thiếu niên, hoặc đậu trên ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của thiếu niên, nhẹ nhàng lay động đôi cánh, giống như đang thưởng thức một màn ca vũ.

Nhưng, cho dù chúng nó xinh đẹp như thế nào cũng không bằng một phần thiếu niên.

Mái tóc đen dài tùy ý lay động trong gió, dung nhan tinh tế nhã nhặn mị hoặc tuyệt thế, đến thần thánh cũng không dám không tôn trọng.

Tiếng ca theo khoe miệng nhỏ nhắn xinh đẹp của hắn phát ra, mang theo từng đợt từng đợt mị hoặc triền miên không dứt, quấn quanh lòng người.....

Tình cảnh này, khiến người khác trầm luân, vô luận là thần..... hay là người.....

Chân không nghe lời hướng phía thiếu niên mà bước đến, cũng rất nhẹ nhàng...

“... Nhắm mắt lại mới có thể nhìn thấy,

Những hình ảnh tươi đẹp ảm áp trước kia.

Ngày mai sẽ quên đi không gặp lại

Chỉ cần cố gắng nắm chặt nỗi nhớ

Cho dù ngày mai không còn thấy

Khuôn mặt tươi cười của người

Thời gian sẽ dần quên hết

Ta chỉ cần thuận theo dòng ký ức

Đến nơi sâu nhất dù là trong chớp mắt

Dù nước mắt chảy xuống là câu điểm

Trong lòng thủy chung người chưa bao giờ đi xa

Lời thề bên tai còn đang vang vọng...”

Tiếng ca ngừng lại, Viêm Cữu Huy lúc này mới ý thức được mình không biết khi nào đã đứng ở trước huyền cầm, nhìn chăm chú vào thiếu niên, thiếu niên cũng mỉm cười nhìn chăm chú vào hắn, rồi vội vàng dời ánh mắt qua một bên: “Thật có lỗi, tại hạ vô tình mạo phạm.”

” Không việc gì, ta hiểu, ngồi xuống đi.” Người tỉnh là tốt rồi, Huy.

Thiếu niên hướng người đối diện vươn tay: “Có thể thỉnh công tử cho ta bắt tay không? Ta muốn xem xem tình trạng công tử như thế nào rồi.”

Không nói nhiều, Viêm Cữu Huy đưa tay phải ra, nhiệt độ cơ thể ảm áp của thiếu niên theo đầu ngón tay hắn truyền đến, đột nhiên cảm thấy loại cảm giác này giống như đã từng quen biết, có thể tình huống ảm áp truyền đạt cho hắn, trừ Vũ ra chính là người này, kỳ quái, hắn như thế nào sẽ đem y cùng Vũ so sánh nha?

Nhiều ít cũng cùng Thương học chút y thuật, thiếu niên vẫn là hiểu: “Đã không còn trở ngại, chỉ là công tử phải đứng hạn thay được tái nghỉ ngơi nhiều, hơn mười ngày liền có thể khôi phục.” Khá tốt Thương hỗn đản kia không gạt ta, nếu không hẳn nhất định phải chết!

“Xin hỏi, đây là nơi nào?” Thanh âm không chút cảm kích, Viêm Cửu Huy hỏi.

Không phải Viêm Cửu Vũ, liền không có cảm tình dư thừa, người vẫn là như vậy a, Huy, đời này người còn có thể lần nữa yêu người khác sao? Con người màu đen của thiếu niên hiện lên một tia thống khổ, còn chưa kịp nắm giữ liền đã biến mất không thấy: “U huyền cốc.”

“U huyền cốc, ” nhẹ giọng nhắc lại một lần. Nếu ta không nhớ nhầm, U huyền cốc không chỉ cách hoàng cung không xa, còn là.....

“Không biết sao?” Thiếu niên nghi hoặc liếc hẳn một cái: “Ta cho rằng U huyền cốc hẳn mọi người đều biết.”

“Nơi này là Viêm giáo?” Đây thật sự là mọi người đều biết, U huyền cốc —— Viêm giáo tổng bộ, chiếm cứ bốn tòa núi cao ngất chín tầng mây, chính là nơi này..... Là cao ngất chín tầng mây không sai, nhưng không có bóng dáng của núi.

“Àn, nơi này là U huyền cốc là nơi cao nhất, cho nên nhìn không thấy núi, ” thiếu niên mỉm cười, giống như nhìn thấu suy nghĩ của hắn.

Là trùng hợp sao? Viêm Cửu Huy mị mị con người, nhìn về phía thiếu niên thần tình tươi cười: “Người là.....”

“Công tử chẳng lẽ không biết muốn hỏi tính danh người khác, trước báo tính danh mình sao?” ngón tay lướt vài cái lên huyền cầm, thiếu niên có vẻ thực thành thoi.

“Là tại hạ thất lễ, bỉ họ Viêm, xin hỏi cô nương quý tính?” Hoàng tộc dạy dỗ chính là rất tốt, Viêm Cửu Huy biểu hiện rất khá, nhưng là..... (ôm gối cười =))))))))))

Thiếu niên cười khê: “Viêm công tử hiểu lầm rồi, ta cùng Viêm công tử đều là thân nam nhi, Viêm công tử gọi ta Phượng được rồi.” Đúng vậy, Long phượng, Long phượng, người nhưng nghe hiểu được? Huy.....

“Viêm công tử không cần lần nữa cùng ta nói xin lỗi, hiểu là được rồi.” Thiếu niên lại bổ sung thêm một câu.

Hắn như thế nào biết? Lần trước là trùng hợp, như vậy, lần này đây? Vẫn là trùng hợp sao? Tạm thời xem như vậy đi, dù sao bọn họ trước đây cũng không biết nhau.

---

8. Chương 8: Tình Ý Này Sinh

“Những con hồ điệp này vẫn là thích vây quanh người như vậy a, ” một người nam nhân ước chừng hai mươi tuổi phe phẩy chiết phiến hướng bên này đi tới, đứng ở bên cạnh thiếu niên, hắn ngạc nhiên nhìn thấy người đối diện “Người tỉnh rồi?”

“Người là?”

“Ta?” Nam nhân hợp lại chiết phiến: “Ta chính là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, khí phách hiên ngang, tuấn mỹ tuyệt luân, phong độ nhanh nhẹn, cao quý nho nhã, thông minh tuyệt đỉnh, trí quan thiên hạ.....” (Ed: nỗ banh xác ta rầu =))))))))

Nam nhân khoa chân múa tay nước miếng tung bay, có thể nói là nước miếng như sao bay đầy trời, ba hoa một hơi dài, nhưng là nói nửa ngày cũng chưa nói đến trọng điểm, vì vậy phen này cơ bản nói đến ngàn thu cũng không ngừng, thiếu niên chân ngựa ngựa hận không thể một cước đá lên hai chân khiến hắn nói ra.

Bất quá tên này cũng thật sự rất tự kỷ, quá thích bản thân mình rồi, vốn tưởng rằng hần vài năm nay đã bỏ được tật xấu này, nhưng ai biết..... Hiện tại hần đang dùng những từ ngữ hoa lệ trau chuốt không đếm được ca ngợi chính mình, từ dung mạo tuấn mỹ của hần đến trí tuệ như biển cả của hần, từ mái tóc lóng lánh mềm nhẵn sóng động lòng người giống như tơ lụa cho đến móng tay cắt tỉa hoàn mỹ của hần ... (Ed: ôm gối cười tập 2, edit cái đoạn này mà ta cứ cười sặc)

Một chuỗi hình dung từ khoa trương, thế nhưng còn không có nửa câu lặp lại, khiến cho Viêm Cửu Huy ở một bên xem bội phục không thôi, cứ việc rất phiền; mà thiếu niên một bên nhưng lại như một cây gậy đánh bất tỉnh dục vọng của hần.

Thiếu niên thật sự rất muốn nhấn xuống, chờ hần tự mình thao thao bất tuyệt chấm dứt sau đó mới nói, phải biết rằng trong lúc hần chen vào, đều bị y ngang nhiên đáng gậy, nhìn điệu bộ hần kia không biết khi nào dứt, làm không tốt năm nay chỉ sợ là nói không xong a.

Thiếu niên cũng sắp bị nước miếng nam nhân làm cho chết đuối, thật sự là không thể nhịn được nữa, một quyền đánh vào bụng hần, tính toán, trước làm cho hần thanh tỉnh một chút rồi nói sau.

Nam nhân ôm bụng ngồi xồm xuống, miệng liên tục kêu đau: “Ta nói nhầm hơn một chút, nhưng là người có thể hay không xuống tay nhẹ một chút, rất đau a.”

Thiếu niên khinh thường: “Ít nói nhầm đi, ta vừa rồi một quyền kia dùng có bao nhiêu lực ta còn không biết? Không cần giả bộ.”

Biết rõ không qua mặt được thiếu niên, nam nhân bĩu môi đứng lên: “Ta là Y Thương.”

“Người chính là thánh chủ! Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.” Viêm Cửu Huy có chút giật mình, y thánh trong truyền thuyết cứ nhiên trẻ tuổi như vậy.

“Đâu có, đâu có a.” Y Thương khiêm tốn nói.

“Thương, người rốt cuộc là tới đây làm gì?” Khó chịu, Huy ngưỡng mộ đã lâu tên tự kỷ điên cuồng này sao? Có làm hay không a?

“Tìm người nói chuyện phiếm, thuận tiện xem tình trạng của hần a, nếu tỉnh, vậy không có việc gì rồi.”

“Ngọc nhi đâu?” Thiếu niên nâng tay phải lên, một con hồ điệp tới gần nhu thuận đậu trên ngón trỏ hần, trêu mếu đùa nghịch nó, gương mặt giống như nữ tử then thùng, bay mất rồi.

Nha, không chỉ có người mới là thích người xinh đẹp, ngay động vật cũng giống nhau a, mị lực của thánh chủ quả thật rất lớn a, người bên kia trên mặt mặc dù không có biểu tình gì, vẻ mặt ngốc lăng cũng đủ thấy được hần bị mê hoặc đi: “Ngọc nhi đang chiều cổ Quý Thu, di? Thánh chủ đại nhân vĩ đại của chúng ta như thế nào sẽ quan tâm Ngọc nhi a? Chẳng lẽ nói.....”

Thiếu niên trừng mắt: “Ta chỉ là tò mò người thích dính đồ đệ mình như vậy, như thế nào không để Ngọc nhi đi theo bên cạnh người thôi.”

“Nga ~” Y Thương tay phải cầm chiết phiến đánh tay trái: “Thân là sư phụ nàng, ta như thế nào có thể đi quấy rầy bọn hần điềm điềm mặt mặt đây? Như vậy rất không có đạo đức nha.”

Thiếu niên thú vị cười: “Xem ra Viêm giáo sắp tới sẽ có chuyện vui đây.”

Viêm Cửu Huy đến bây giờ vẫn không dám tin tưởng, người trước mắt này giống như thiên tiên xinh đẹp chính là thánh chủ Viêm giáo! Rõ ràng ôn hòa không có chút cảm giác nguy hiểm, ngược lại làm người khác an tâm, nghĩ muốn bảo hộ hần, người như vậy, bất quá hai tám năm, thật sự là người, một tay khởi đầu viêm giáo sao?

“Vậy người hần là sẽ không xử..... a!” Y Thương ôm chân nhảy tưng tưng, thánh chủ đạp chân hần!

“Người đã nhàn hạ như vậy, đi xuống bê điềm tâm đi lên, Viêm công tử hần là đói bụng rồi.”

“Viêm công tử?” Y Thương lúc này mới cảm thấy được kỳ quái: “Các người không biết nhau?” Hại hần mong đợi nửa ngày, trách không được người nào đó muốn đạp chân hần.

“Nghe Y công tử nói, ta cùng Phượng trước kia biết nhau sao?” Viêm Cứu Huy hỏi lại hắn. Ta cùng Phượng trong lúc đó không có cùng xuất hiện? Vì cái gì nói như vậy?

“Không thể a!” Y Thương chỉ vào thiếu niên: “Hắn chính là từ nhỏ cùng ngươi..... a!” chân bị đạp lần nữa!

Y Thương bị đau nhین xuống, hắn xem như hiểu được, thánh chủ không muốn cho hắn biết thân phận của mình, trước kia rất có khả năng là dịch dung rồi: “Thánh chủ, thỉnh ngài nâng cao quý chân, tiểu nhân ta đi giúp Viêm công tử mang thức ăn lên.”

Thiếu niên lúc này mới vừa lòng mà thu hồi chân, cười nhìn hắn bộ dáng khập khiễng rồi đi, bộ dáng như vậy muốn có bao nhiêu buồn cười liền có bấy nhiêu.

Hắn nói cái gì? Viêm Cứu Huy bị lời nói của hắn làm cho sững sốt, theo như lời hắn nói cơ hồ có thể đoán ra được nửa câu. Từ nhỏ cùng ta cùng nhau lớn lên, trừ Vũ ra, sẽ không có người thứ hai, mà người này, tuyệt không thể nào là Vũ, ánh mắt Vũ là màu lam, hắn là màu đen, bộ dáng, cử chỉ, tính cách, không có một chút bộ dáng của Vũ, trừ bỏ..... Trừ bỏ lúc hắn đụng chạm ta trong lòng xuất hiện một cảm giác ấm áp, hắn tuyệt không có thể là!

10 ngày sau ——

“A, người quả thực ở chỗ này a.” Y Thương bước nhanh chạy đến chỗ thiếu niên cùng Viêm Cứu Huy.

Thiếu niên nghi hoặc nhìn hắn, Y Thương cúi người ở bên tai thiếu niên, nhẹ giọng nói: “Hoàng đế băng hà, ngay tại buổi sáng hôm nay.”

Về mặt tươi cười nhất thời ngưng trệ, đột nhiên như vậy, sẽ không lại là.....”Viêm công tử, ta trước xin lỗi không tiếp được.”

Nói xong, lôi kéo Y Thương rời đi. Chuyện này hiện tại tuyệt không thể để Huy biết.

Phát sinh chuyện gì? Biểu tình ngưng trọng như vậy. Tầm mắt Viêm Cứu Huy chuyển qua tay bọn họ đang cùng nhau nắm, tâm tình cực kỳ kém, hắn cư nhiên dùng tay nắm tay của ta rồi nắm tay người khác! Là, ta đề tiện. Học loại cầm này đã sớm học xong trong vài ngày, nhưng hắn vẫn muốn giả bộ không biết, để y cầm tay dạy mình. Đúng, ta thừa nhận, ta thích hắn, nhưng hắn? Có lẽ đối mình cũng không có cái ý thức kia, cho nên mới có sẽ đi nắm tay người khác.

Ta phát hiện, Y Thương cùng Phượng quan hệ rất tốt, Y Thương mỗi ngày sẽ tìm đến hắn, đoạt thời gian ta cùng Phượng cùng một chỗ.

Chẳng lẽ bọn họ đã sớm là người yêu?

Không được, ta phải nhanh chân đến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mở ra một lỗ nhỏ trên cánh cửa sổ của Phù Hoa điện, xuyên thấu qua khe hở thấy tình huống bên trong.

Thiếu niên ngồi ở vị trí cao nhất trong điện, Y Thương cùng mấy người chia làm hai hàng ngồi ở bên dưới điện, một mảnh yên tĩnh.

Bỗng nhiên thiếu niên nở nụ cười, ánh mắt buông xuống, xoay tròn chén trà trong tay, khiến người ta không phát hiện ra tâm tư của hắn: “Sáng mai, thủy phục, kim phục dẫn dắt 2000 người theo ta cùng diệt Huyết giáo, Thương cùng đi.”

” Nhưng thánh chủ, 2000 người.....”

“2000 người đủ rồi, ” thiếu niên thần nhiên đánh gãy lời Nam Cung Ly: “Hắn, ta tạm thời không hành động, không có nghĩa ta không thể diệt Huyết giáo, ta muốn khiến hắn chó cùng rứt giậu. Ta thật muốn nhìn xem kế hoạch hắn dày công sắp đặt mười mấy năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát sẽ là biểu tình như thế nào đây.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Phượng kiêu ngạo lạnh nhạt như vậy chính là Viêm Cứu Huy chưa thấy qua. Y nói hắn là ai? Cái gì kế hoạch mười mấy năm? Huyết giáo là tà giáo có mấy vạn giáo chúng a! Chỉ dựa vào 2004 người đã muốn diệt, thật sự không nguy hiểm sao? Đáng giận chính là, hắn cư nhiên còn để Y Thương cùng hắn cùng đi!!

---

9. Chương 9: Đau Khổ Triền Miên

Đứng không yên, ngồi cũng không yên, ta chưa từng có như vậy lo lắng cho một người.

Nơi này trừ mỗi lần đưa cơm sẽ do người ngoài đưa tới, lại không có người tới lui, Phượng là như thế nào trải qua đây? Sẽ không cảm thấy tịch mịch sao?

Ta hảo nghĩ muốn cùng người, vĩnh viễn cùng người cùng một chỗ, nhưng..... Người sẽ bỏ xuống Viêm giáo theo ta sao?

Thật sự yêu Phượng, không thể tin được ta có thể như thế dễ dàng mà nhất thời yêu thương một người, bởi vì loại tình cảm này vốn là không thể nắm bắt.

Thật sự buông Vũ, người chết rồi, nhưng cừu này vẫn là sẽ báo.

Một người không có lẽ sau khi mất đi người mình yêu liền không yêu người khác nữa, trước đây đáp án của ta là phủ nhận, nhưng hiện tại, ta thừa nhận, những lời này nói rất đúng.

Ta yêu thánh chủ viêm giáo —— Phượng, chỉ là thân phận hai người bọn hắn, sợ là không cho phép bọn họ cùng một chỗ.

Nghe Ngọc nhi nói, Phượng lúc biết được ta bị thương, lập tức tới cứu ta, ngày đó nhìn thấy thân ảnh màu đỏ chính là hắn mới đúng, nhưng mặt băng lam trong mắt là chuyện gì xảy ra?

Ban đầu còn cho rằng là ảo giác, bởi vì đoạn thời gian này mắt Phượng đều là màu đen.....

Cũng không biết, con mắt hắn vốn là băng lam, vì cái gì phải che giấu?

Có lẽ hắn biết tất cả về mình cũng không chừng.

Có lẽ là sợ ta nhìn thấy nó sẽ nghĩ đến Vũ mà thương tâm.....

Cho nên, hắn mới làm như vậy đi.

Có lẽ, người cũng là thích ta, bằng không sao lại thường xuyên quan tâm ta, chiếu cố ta, còn đem phòng của mình chưa bao giờ cho bất cứ kẻ nào trụ qua cho ta trụ? Biết thói quen của ta?

Chính là, thân phận không cho phép đi.

Nhưng vô luận như thế nào, nếu biết người thích ta, ta như vậy liền sẽ không buông tay, ta tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, một ngày nào đó.

Bỗng nhiên một trận gió mạnh từ bên ngoài lướt qua người Viêm Cứu Huy, mắt chỉ kịp nhìn thấy một quả cầu lửa đỏ.

Là ai! Ai lớn mật dám xông vào Phù Hoa điện như vậy?

Không đúng, mặt màu đỏ kia hắn là Phượng mới đúng! Trừ bỏ ta cùng hắn ra không người nào đối với Phù Vân các quen thuộc như vậy.

Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ như vậy Viêm Cứu Huy nhanh chóng đi tới bên ngoài cửa Lãnh Nguyệt Hiên, đẩy cửa nhưng đẩy không ra, hắn đành phải sốt ruột kêu lên: “Phượng, là người sao? Có phải hay không bị thương? Người mở cửa để ta vào đi.”

Nóng, rất nóng, toàn thân đều đang nóng lên, đi băng hồ cũng vô dụng, tại sao có thể như vậy?!

“Ta không... sao, Viêm công tử người nghỉ ngơi đi.” Chính là từ trong miệng tìm ra vài từ, để Viêm Cứu Huy trở về, tuyệt không thể để Huy nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình. Sau đó kéo thân thể hướng giường đi tới.

Vừa nghe thanh âm, Viêm Cứu Huy liền biết không thích hợp, hình như là đang cố nhịn cái gì đó, không được, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi! Cửa sổ, đúng rồi, còn có cửa sổ.

Viêm Cứu Huy vội vàng vòng ra bên ngoài, mở cửa sổ Lãnh Nguyệt Hiên nhảy vào, rồi khép lại.

Đến bên mạn giường, Viêm Cứu Huy nhìn thấy chính là y phục nhỏ vun đầy giường, cùng thiếu niên cuộn tròn lấy thân mình.

Những mảnh nhỏ y phục này rõ ràng là bị chính hắn xé rách, Viêm Cứu Huy phi thân về phía trước đuổi tay đặt lên trán thiếu niên, phát hiện nhiệt độ cơ thể hắn nóng đến mức dọa người.

Tay đặt ở trên trán hắn còn chưa kịp thu hồi, liền bị thiếu niên bắt lấy, sau đó không biết như thế nào lại bị bỏ ra, cùng với thanh âm run rẩy: “Người tiến vào làm gì!? Đi ra ngoài, không được tới gần ta, quay về phòng của người đi, trở về!”

Lúc này thiếu niên trên giường đầy vẻ mê hoặc, y phục trên người còn sót lại, làm nổi lên da thịt hồng nhợt, thấy thế nào.....

Hắn cũng không giống bình thường, Viêm Cứu Huy một phen kinh hãi kéo qua cánh tay mảnh khảnh của thiếu niên ấn lên mạch môn hắn, khẽ cười một tiếng: “Tối nay, ta sợ là phải cùng người cùng nhau nghỉ ngơi rồi.”

“Hừ..... muốn, không cho phép..... chạm ta, ” giây dựa thu tay lại. Càng ngày càng nóng, hảo chán ghét, loại cảm giác này.....

“Xem ra, người còn không rõ tình cảnh của mình, trúng tô mị (*), nếu không cùng người khác hoan hảo sẽ chết, Phượng.” Viêm Cứu Huy mạnh mẽ nâng cằm thiếu niên lên, trên trán một ấn ký màu tím nhạt có xu hướng chuyển màu đậm thêm, đây cũng quá thần kỳ đi.

(*) Tô mị = : là loại dược giống như Xuân dược, người trúng phải dược này cũng phải ... =))) sắp có xôi thịt ăn =)))

“Cái gì!” Thiếu niên mở to hai mắt. Ta không biết ta khi nào thì trúng thứ này, hơn nữa..... thời điểm lúc này, Viêm giáo căn bản là không có người đi lên, càng đừng nói là nữ nhân, hắn nói ý tứ là..... Không được, không thể!

Viêm Cứu Huy bước một tới gần thiếu niên, thiếu niên rất nhanh lui về sau, đôi mắt băng lam lộ ra tia hoảng sợ.

Rốt cục lui đến góc giường, thiếu niên vươn tay bụm môi Viêm Cứu Huy đang hướng mình tiếp cận: “Viêm công tử, thỉnh người tự trọng, không nên gần thêm chút nữa.”

Viêm Cứu Huy thuận thế vươn lưỡi liếm liếm lòng bàn tay thiếu niên, thiếu niên sợ tới mức thu tay lại, lại bị hắn nắm trong tay hướng môi tiếp cận.

Thiếu niên mở to hai mắt nhìn, y hiện tại căn bản là không thể phản kháng, y ngay cả nội lực che dấu màu đồng tử cũng không có, càng đừng nói khí lực, sớm bị trận diện cuồng này cuốn sạch đến trống rỗng.

“Yên tâm, Phượng, giao cho ta, ta sẽ đối với người chịu trách nhiệm.” Kéo thẳng thân thể thiếu niên, Viêm Cứu Huy hôn lên đôi môi đỏ mọng của thiếu niên.

Chịu trách nhiệm? Người muốn như thế nào chịu trách nhiệm? Người không thương ta a, Huy, không cần như vậy..... Vẫn là nói người đã quên Vũ rồi, quên Vũ, người người nói kiếp này chỉ yêu một mình hắn? Không cần đối với ta như vậy, không cần.....

Nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống, dừng ở cằm thượng (gối), trong lòng đau đớn.....

Cho dù giấy dựa cũng là phí công, nhưng thiếu niên vẫn không từ bỏ, rốt cục, thiếu niên không ngừng cố gắng, thành công đẩy được Viêm Cứu Huy ra, phần nộ nhìn hắn: “Ta cho dù chết, cũng sẽ không để người chạm vào ta! Người đi, rời khỏi viêm giáo, đi a!”

Chết..... Cũng không cho ta chạm vào sao? Ta đây thật muốn nhìn xem tính khí ương nghện của người! Viêm Cứu Huy tức giận xé rách y phục còn lại trên người thiếu niên, áp lên hắn, găm cắn môi hắn, ngón tay cũng không chút khách khí ở trên người thiếu niên du ngoạn.

Rõ ràng biết đây là không đúng, nhưng thân thể vẫn là không tự chủ được mà dán lên người hắn, lý trí còn sót lại vẫn làm cho thiếu niên có chút kháng cự.

“Ngô..... Ngô.....” kháng cự không xong, cuối cùng bị người điên cuồng bá đạo hôn, Viêm Cứu Huy lại theo cái cổ trắng nõn của thiếu niên liếm cắn, tay cũng dừng ở phúc hạ thiếu niên, lặp đi lặp lại xoa nắn, mà thiếu niên cổ họng lại chưa phát ra một tiếng.

Cảm giác sợ hãi khiến toàn thân run rẩy, thiếu niên rốt cục nhận không được buông khớp hàm đang cắn chặt ra: “Không cần..... Ân..... Buông ra..... A..... ha.....”

Thanh âm vụn vỡ, không thành câu.....

Khóe môi ngậm lấy một khóa đồ tươi trước ngực thiếu niên, cắn nát, đùa giỡn, tay phải cũng vuốt ve một khóa khác.

Hảo đáng sợ..... Không phải nói là tô mị thôi sao? Vì cái gì ta còn có vài phần thanh tịnh? Nhưng cũng chỉ là vài phần mà thôi.....

“A..... nhẹ chút..... Không được chạm vào ta..... Cầu người..... Ân!”

Cơ hồ giống như là tư vị ngược đãi, nước mắt thiếu niên càng mãnh liệt tuôn rơi, trước kia, Huy sẽ không đối với ta như vậy, sẽ không.....

Dục vòng của thiếu niên phát tiết qua một lần, Viêm Cứu Huy duỗi ngón tay hướng chỗ tư mật chưa bao giờ có người chạm qua của thiếu niên, vừa mới tiến vào một chút, thiếu niên liền theo tiềm thức lùi về sau.

Đè lại thiếu niên, vói thêm vào một lóng tay, chặt, đây là cảm giác đầu tiên của Viêm Cứu Huy, nhưng hắn cũng không có ý định buông tha hắn. Đáng chết, ta đều sắp nhận không được rồi, không thể thương tổn Phượng, chậm rãi mở rộng; ôn nhu, hôn lên khóe mắt ướt át của hắn, làm cho hắn chậm rãi thích ứng.

Nơi này mọi người tìm không thấy, cho dù phải khiến cho Phượng hận ta, ta cũng muốn cứu hắn, huống chi ta không nghĩ muốn bắt cứ kẻ nào chạm vào hắn!

Rất khó chịu, vì cái gì phải đối với ta như vậy?”Không cần..... tốt..... Không tốt..... Thả..... Ta..... Ô.....”

Viêm Cứu Huy đau lòng ở bên tai thiếu niên nói nhỏ: ” Nhấn nhẹn một chút, Phượng.” Nói xong liền làm cho dục vọng của chính mình sớm đứng thẳng thay thế ngón tay đi vào.

“Oa ô! Đau..... rất đau, đi ra ngoài a, đi ra ngoài.....” Thiếu niên vô lực kêu khóc, tay chân cũng không nghe lời quán lấy Viêm Cứu Huy, gắt gao quán quanh, dán chặt.....

“Chính là thân thể của người hình như không phải nói như vậy nha, ” Viêm Cứu Huy động một chút, cảm giác có thể, liền ôm chặt thiếu niên, càng ngày càng sâu, càng ngày càng nặng, khoái cảm dâng cao nói không nên, quán lấy nhau.....

Cuối cùng, Viêm Cứu Huy ôm thiếu niên nặng nề ngủ thiếp đi...

10. Chương 10: Mãnh Liệt Hiện Lên

Thiếu niên mở to mắt, mê mang ngồi dậy, nhưng cảm thấy hạ thân đau đớn, nháy mắt kéo suy nghĩ của hắn trở về, một chút tỉnh táo lại.

Ngày hôm qua..... Ta cùng Huy cứ nhiên làm cái loại chuyện này.

Không phải chính mình tự nguyện, trong trí nhớ của ta hình như còn khóc lóc phi thường mất mặt nha.....

Thật không biết là nên cảm tạ hấn đã cứu ta, hay là nên hận hấn, chán ghét hấn.....

Đã xảy ra loại sự tình này, ta nên như thế nào đối mặt hấn?

Mệt mỏi nhắm mắt lại, cố nén đau đớn theo trên giường đứng lên, kéo tủ y phục lấy ra bộ y phục khoác lên người.

May mắn không có lưu lại dấu vết ở trên người, hơn nữa..... Thân thể mình hình như cũng được hấn tẩy rửa sạch sẽ a.

Ngày hôm qua, hấn nhìn thấy đi..... Đã biết con người màu lam, có thể hay không cho rằng ta chính là Vũ?

Vẫn là..... Mau chóng đưa hấn quay về hoàng cung, mau chóng.....

“Người tỉnh, ” đẩy cửa ra Viêm Cứu Huy liền nhìn thấy thiếu niên ngồi ở bên cạnh bàn: “Vừa vặn bọn họ đưa cơm trưa tới, cùng nhau dùng đi.”

Lặng lặng dùng xong cơm trưa, ai cũng không mở miệng nói qua một chữ.

“Ngày hôm qua.....”

“Ngày hôm qua.....”

Liếc mắt nhìn nhau, thiếu niên giành trước mở miệng: “Vẫn là Viêm công tử nói trước đi.”

Viêm Cứu Huy cũng không chối từ, khi nói chuyện ngữ khí nhu hòa: “Chuyện đêm qua, người không cần lo lắng, ta sẽ phụ trách, về sau Phượng kêu ta Huy được không?”

Thiếu niên nghe vậy cười khổ lắc lắc đầu, “Viêm công tử, người thân là Thái tử Viêm Cứu hoàng triều, ta sao dám gọi thẳng tên của người, lại..... Sao dám bắt người phụ trách? Vẫn là quên đi, chuyện ngày hôm qua coi như chưa từng phát sinh. Thương thể Viêm công tử cũng đã tốt, ngày mai ta liền đưa người quay về hoàng cung.”

Biểu tình của thiếu niên làm cho Viêm Cứu Huy tâm đau xót, ta sở dĩ nghĩ, người vẫn là biết chuyện của ta, Phượng, là ta thương tổn người.

Viêm Cứu Huy cầm tay thiếu niên: “Có lẽ ta không cho người tràn đầy hạnh phúc, nhưng là, ta muốn nói cho người biết, Phượng, ta yêu người, người cũng yêu ta đúng hay không?”

Thiếu niên kinh ngạc nhìn hấn, hấn nói cái gì!? Không thể, hấn, như thế nào có thể sẽ.....

“Ta biết người có thể không tin, nhưng, ” Viêm Cứu Huy đem tay thiếu niên đặt ở trên ngực hấn: “Người nghe, tim đập rất nhanh, hy vọng có thể chấp nhận nó, tâm tình hỗn loạn . tâm này, nó nói cho ta biết nó là yêu người.”

Đây..... Là kỳ tích sao? Khiến hấn lần thứ hai yêu ta? Thật là cao hứng, hấn yêu, hấn hiện tại yêu chính là ta chân thật!

Nhưng.....

“Có chuyện ta nhất định phải nói cho người biết, Huy, phụ hoàng của người đã băng hà, cách đây hai ngày.”

Kia một tiếng Huy, hấn biết y chấp nhận hấn rồi, nhưng câu tiếp theo lại đem hấn nhốt đánh địa ngục: “Phụ hoàng là chết như thế nào?”

Thanh âm bình tĩnh, trong lòng rất đau đi, tang phụ đau đớn: “Cùng cái chết của Hiên Nhật Vương phi giống nhau.”

Hiên tại ta chỉ có thể nói với người như vậy, chỉ có thể như vậy.

“Cho nên ta ngày mai sẽ đưa người trở về.”

“Chúng ta còn có thể gặp lại nữa không?” Đúng a, hấn nên trở về tiếp nhận vị trí của phụ hoàng.

“Có thể đi, ” thiếu niên tươi cười trấn an hẳn: “Phải cẩn thận Viêm Cứu Viên, ta chỉ có thể nói cho người những chuyện này.”

Viêm Cứu hoàng triều năm thứ 27, hoàng đế băng hà, thái tử lên ngôi, Viêm Cứu Huy dần dần cũng chú ý tới sự không bình thường của Tam Hoàng thúc, lên nuôi dưỡng mưu đồ nhằm chiếm đoạt ngôi vị.

Một mỗi, Viêm Cứu Huy buông viết trong tay xuống, nhu nhu khước mắt, đứng dậy đi đến bên cạnh huyền cầm ngồi xuống, ngón tay hạ xuống dây cầm nhớ lại âm tiết.

Lúc này, hẳn, có phải hay không cũng đang đàn cầm?

Khi một, chung quy sẽ ngồi bên cầm, nhớ tới thời điểm hai người cũng bên nhau học cầm, thiếu niên sẽ cầm tay mình dạy mình đàn cầm, nụ cười ôn nhu, luôn rất kiên nhẫn.

Sau giờ ngọ gió mát lạnh, mười ngón tay thon dài tại huyền cầm nhảy múa, tiếng cầm du dương trong trẻo theo ngón tay lưu chuyển khắp thiên địa, những cánh hoa cùng những cánh hồ điệp quần quanh bay múa.....

Chính mình thường ngày có thể nhìn thấy cũng liền mất thần.

Thiếu niên tọa ở trong làn mây mù kia, tuyết sắc vô song, đẹp như thiên nhân, căn bản không giống nhân gian, sẽ khiến người cảm nhận được cùng hẳn cùng một chỗ, cho dù là đứng ở bên cạnh, đều là hạnh phúc thần ban cho.

Có khỏe không? Phượng.....

Có hay không nghĩ tới ta..... Cầm giác cao cao tại thượng rất tịch mịch.....

Người có phải hay không cũng là như vậy? Nếu người có thể ở ta bên cạnh thì tốt rồi.....

Phượng, người nói chúng ta có thể gặp mặt, là lúc nào đây?

Oanh oanh suy nghĩ, một chút tưởng niệm, hội tụ một năm.....

***

Một năm sau, hoàng cung đại loạn, Viêm Cứu Viên kiểm chế không được mang binh đánh vào hoàng thành, chỗ dựa sau lưng Nguyệt quốc chính là như hổ rình mồi, cùng, ‘ huyết giáo ’ ngấm ngấm ra tay.

Viêm Cứu Hiền mặc dù nắm trong tay binh quyền Viêm Cứu hoàng triều, cũng đã cố sức bảo hộ hoàng cung chu toàn, chính mình cũng dẫn dắt ba đại nội cao thủ bảo hộ Hoàng Thượng, ai có thể ngờ lần này bức vua thoái vị, bọn họ tuy có chuẩn bị chu toàn, nhưng thật sự không tra được Viêm Cứu Viên lại lôi kéo thực lực nước khác, cho nên rơi vào cục diện hiện tại——

Viêm Cứu Viên vui mừng ở cung Càn Thanh cùng Viêm Cứu Huy trừng trừng nhìn nhau: ” Viêm Cứu Huy, vẫn là nhanh chóng viết chiếu thư thoái vị đi, chiếu cáo thiên hạ, bốn vương sẽ là đế vương nhất thống thiên hạ!”

“Viên đệ, ăn năn đi, ” có thể nói như vậy, Viêm Cứu Hiền vẫn là đối với một thân đệ đệ của mình có một tia nhân từ: “Không có kết quả, lui binh bây giờ còn kịp.”

Viêm Cứu Viên khinh thường: ” Như thế đương kim Thánh Thượng cũng bất quá là chỉ có thể trốn ở sau lưng một tiểu thí hài khác mà thôi, chỉ có ta! Mới xứng làm hoàng đế Viêm Cứu hoàng triều!”

“Vậy đừng trách trăm không cho người cơ hội.” Viêm Cứu Huy thanh âm lạnh như băng không có một tia e ngại, lời vừa ra khỏi miệng, người vây quanh ở cung Càn Thanh chung quanh lại thêm một vòng.

“Hừ, ha ha ha ha, ” người nọ nhưng cười đến tùy tiện: ” Đó là một tiểu tử miệng còn hôi sữa! Cho rằng bốn vương cũng ngu người như sao!”

Mấy trăm người thoáng chốc từ trước cửa hùm dũng tiến vào, không nhanh không chậm đứng ở bên ngoài cung Càn Thanh, thị vệ Viêm Cứu hoàng triều trong lúc nhất thời bị ‘ giết ’ sạch sẽ, chỉ lưu lại Viêm Cứu Viên cùng Nguyệt quốc Quốc vương điên cuồng rồi lại kiêu căng cười: “Ha ha, không thể ngờ, Viêm Cứu Huy, huyết giáo với bốn vương, quan hệ mật thiết không thể phân biệt!”

Viêm Cúu Hiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Huyết giáo, giang hồ đệ nhất đại tà giáo, cái này sợ là thật sự xong rồi, hoàng huynh, hoàng đế thực xin lỗi người, thực xin lỗi bách tính thiên hạ, sợ rằng ta cũng muốn cùng người cùng Vũ nhi còn có phu nhân sớm gặp nhau rồi.....

Huyết giáo? Huyết giáo không đúng..... Viêm Cúu Huy kinh ngạc trừng lớn mắt, tất cả nghi hoặc hóa thành kinh hãi, Phượng, người rốt cục đến đây.

Thiếu niên đứng trước mặt mọi người, y phục một màu đỏ rực, khí chất tao nhã, ống tay áo theo gió tung bay, mái tóc đen nhánh phát một tia ôn nhu, khuôn mặt tinh xảo cùng Viêm Cúu Huy bốn mắt nhìn nhau, niễng lên một tia tiểu ý.

Lúc ẩn lúc hiện, mộng ảo như hư, tựa như tiên tử không cẩn thận rơi xuống thế gian.

Viêm Cúu Huy cũng khó khăn câu lên một tia cười yếu ớt, ở trong bầu không khí quỷ dị dị thường như vậy.

Hướng về di động phía trước, khóe môi lãnh đạm khẽ mở: “Hoàng Thượng, Viêm Cúu Viên giao cho ta xử lý được không?”

Biết rõ bọn họ đã thắng, Viêm Cúu Huy gật đầu đáp ứng “Chuẩn.”

Viêm Cúu Hiên chấn động nhìn phía tuyệt diễm thiếu niên, Vũ nhi? Là Vũ nhi sao?

Thiếu niên tuyệt diễm hướng người của ‘ huyết giáo ’ phía dưới nháy mắt, ‘ huyết giáo ’ hiểu ý liền bắt Viêm Cúu Viên cùng Nguyệt quốc Quốc vương, sáng suốt đi lên mấy đại huyết của bọn họ.

Đây là có chuyện gì? Viêm Cúu Viên phần hận rống to: “Các người cư nhiên dám phản bội bốn vương, bốn vương sẽ tạm thời miễn tội chết cho các người, mau thả bốn vương!”

“Viêm Cúu Viên! Người cũng chỉ biết có người sao?!” Nguyệt quốc Quốc vương cũng phần nộ!

“Bốn vương quản người!” Liếc mắt nhìn hấn một cái, Viêm Cúu Viên thật muốn hiện tại liền phá tan huyết đạo của những người này, “Bốn vương bảo các người buông ra!”

“Người!!” Nguyệt quốc Quốc vương bây giờ mới biết được cái gì gọi là đại nạn ập lên đầu, biết vậy chẳng làm a.

“Chúng ta đây liền cáo lui trước, ” tuyệt diễm thiếu niên ôm quyền thi lễ.

Viêm Cúu Huy cảm thấy tâm lạnh xuống: “Chúng ta còn có thể gặp lại nữa không? Phượng?”

Như trước, câu kia là hơn một năm trước, tuyệt diễm thiếu niên thân hình hơi chấn động một chút, nói ra cũng cùng câu, “Ta nghĩ không có cơ hội rồi.”

Trong lòng hiểu được nhiều ít, chung quy vẫn là vấn đề thân phận, liền bởi vì như thế cả đời phải cản trở lẫn nhau sao?

Phượng? Viêm Cúu Hiên mặt lộ vẻ nghi ngờ. Phượng, phượng, long phượng? Long phượng! Ngồi vua tôn quý là long, long là Viêm Cúu Huy, phượng, mẫu nghi thiên hạ là phượng, xứng với cái tên này liền chỉ có Vũ nhi, thật là Vũ nhi! Không chết sao? Kia đến tội cùng vì sao.....

“Tiện nhân! Người cái này tiện nhân!” nghe được đoạn đối thoại này, cho Viêm Cúu Viên một cái cơ hội mượn chuyện này phát huy, hướng tuyệt diễm thiếu niên phía trên nhục mạ: “Người chính là dùng loại phương pháp này câu dẫn huyết giáo giáo chủ, thân thể người cũng không biết bị bao nhiêu người xâm chiếm qua! Không biết xấu hổ!!”

11. Chương 11: Rửa Sạch Thù Hận

Hỗn đản này! Như thế nào có thể nói Phượng như vậy! Viêm Cửu Huy vừa muốn động thủ, “Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, hấn dừng lại cước bộ.

Hai má nóng rất đau đớn, đau đến tận tâm, Viêm Cửu Viên hai mắt phun hỏa chờ cái kia lam mau ứng đỏ như lửa của thiếu niên.

“Người dám đánh bổn vương! Người đồ đệ tiện, sẽ có người tới cứu bổn vương, đến lúc đó bổn vương nhất định phải đem người đặt ở dưới thân nô dịch, khiến người muốn sống không thể muốn chết không được!!”

“Ba!” Lại một bàn tay tiếp đón lên má Viêm Cửu Viên, lam mâu càng thêm lạnh như băng, “Người của người, hừ! Không cần hy vọng xa vời sẽ có người cứu người, bởi vì, bọn họ đã bị ta giết.”

Thiếu niên này, thật là Vũ nhi sao? Viêm Cửu Viên lại bắt đầu hoài nghi, về Vũ nhi, trong trí nhớ chưa từng thấy hấn tập qua nhiều võ công cao thâm, chưa từng thấy hấn có vẻ mặt cùng ngôn ngữ lạnh băng như vậy. Vũ nhi ngày trước, chính là vui vẻ hoạt bát, thật sự chính là Vũ nhi sao? Phu nhân, nếu người xuống hoàng tuyền có biết, Vũ nhi còn sống đi.

“Phi!” một tiếng, giống như bị đánh không phải hấn, Viêm Cửu Viên ung dung nhìn khuôn mặt thiếu niên, “Sách, khuôn mặt này, so với trước kia thiên hạ đệ nhất mỹ nhân còn xinh đẹp hơn, lam mâu giống nhau, tiếng kêu từ trong miệng người phát ra càng thêm mê người đi, chẳng lẽ là con tư sinh bên ngoài của Hiên Nhật vương phi? Nói trắng ra là chính là một nghiệt chủng!”

Con người băng lam nháy mắt ứng đỏ!

Hỏa khí thiếu niên trong nháy mắt dâng cao, thần sắc nguyên bản hoặc lạnh như băng hoặc ôn hòa đã không còn tồn tại nữa, trong mắt tất cả đều là ngọn lửa làm cho người ta sợ hãi, nắm chặt y phục của Viêm Cửu Viên, cũng không quản là trường hợp gì, nói cái gì: “Không cho phép người nhục mạ mẫu thân ta như vậy! Chết đến nơi còn không biết hối cải, quả nhiên là hảo hoàng thúc của ta nha!”

Hấn nói cái gì? Hiên Nhật vương phi chỉ có một nhi tử, không thể, Viêm Cửu Huy trong nhất thời khó có thể tiếp nhận, không thể ngờ cái kia Vũ nhi nhu thuận có thể là phượng, sẽ không, Vũ sẽ không gạt ta.....

“Vũ nhi, thật là Vũ nhi, không có chết, thật tốt quá, đi đi đi, ta đang nói cái gì đây, còn sống là tốt rồi!” Viêm Cửu Viên cao hứng đến độ muốn khóc rống lên, còn kém không thấp hương bái Phật cảm tạ thiên địa.

Thật là người sao? Vũ, bộ dáng Hiên hoàng thúc cao hứng thế kia, Viêm Cửu Huy không thể không tin, thiếu niên trước mắt ứng đỏ là Vũ ngây ngô khả ái, vì cái gì phải gạt ta người đã chết? Vì cái gì muốn ta lần nữa yêu người? Vì cái gì muốn ta lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan? Đây mới là người chân thật sao? Vũ.....

Hảo gốc, chính mình vẫn đều không có phát hiện ra người nguy trang, bản thân như vậy, hảo thất bại.....

“Người..... Người là Viêm Cửu Vũ?” Người nào đó đã sắp chết đến nơi mở to hai mắt nhìn. Đây..... đây không phải đây chứ.

” Chính là không phải người không tư cách biết!” Viêm Cửu Vũ hỏa khí quá lớn, thấy ‘ huyết giáo ’ mọi người kinh hồn bạt vía: “Người đã làm chuyện ta thật sự rõ ràng, hiện tại rõ ràng tựa như giết người!”

“Thánh chủ! Thỉnh suy tính cẩn thận.” Hỏa Dực từ trong ‘ huyết giáo ’ đứng ra. Không sai, ‘ huyết giáo ’ sớm bị Viêm giáo tiêu diệt, mà ở trong tình huống thần không biết quỷ không hay từ trên xuống dưới đều là người viêm giáo thay thế. Huyết giáo trước cũng chưa làm qua việc hại người, lúc trước ‘ giết ’ thị vệ cũng chỉ là giả, qua loa điểm huyết tay chân.

“Thánh chủ! Người là.....” Hoảng sợ! Ánh mắt Viêm Cửu Viên đầy vẻ sợ hãi. Hối hận không kịp, thiếu niên này bị hấn mắng chỉ tiện nhân, nhưng lại..... Nhưng lại chính là thánh chủ Viêm giáo tiếng tăm lừng lẫy! Lần này thật là chết..... Không, còn không nhất định, còn có một cơ hội sống sót!

Viêm Cửu Viên một bộ dáng ăn năn hối cải: “Thỉnh thánh chủ khai ân, tha thứ ta lúc trước nói năng vô lễ như vậy, ta biết sai lầm rồi, về sau ta nhất định làm Hoàng Thượng hiệu khuyến mã lực, thỉnh thánh chủ xem thái độ thành khẩn của ta như vậy mà tha cho ta.” Sau đó đợi thời trở lại!

Viêm Cứu Viên thái độ chuyển biến 360°, nhưng Viêm Cứu Vũ cũng không bỏ qua cho hắn, hàn khí quanh thân có thể so sánh với băng sơn, khiến cho nhiệt độ trong điện giảm xuống.

Vung tay, người nọ một khắc trước còn thỉnh cầu tha thứ, liền bị một cỗ lực mạnh mẽ xâm nhập vào trong người —— chặt vật ngã xuống đất, mấy chỗ huyết đạo cũng bị phá tan, động thì có thể động, nhưng cũng là bị nội thương rất lớn.

“Thả người? Viêm Cứu Viên người là đang nằm mơ sao?! Vì chờ giờ khắc này, có thể tự mình chính tay đâm cừu nhân! Ta đã chờ 5 năm rồi! Đều là bởi vì ngươi, kế hoạch của ngươi, làm cho ta bị mất quyền lợi hạnh phúc ban đầu! Đều bởi vì ngươi, khiến ta mất đi mẫu thân thương yêu nhất cùng hoàng hoàng thúc!” Tuyệt diễm thiếu niên trên mặt tràn ngập bi thương cùng phẫn nộ: “Đều bởi vì ngươi, mới có viêm giáo ngày hôm nay! Mới có ta hôm nay! Bởi vì ngươi, bởi vì ngươi, đây tất cả đều là lỗi của ngươi! Ta sẽ không bỏ qua ngươi, Viêm Cứu Viên! Hôm nay ta nhất định lấy ngàn vạn lần trả lại ngươi!! Y Thương!”

“Có.” Người chưa tới tiếng đã tới trước, biết rõ trình độ nguy hiểm hiện tại của thánh chủ, Y Thương cũng không giống như trước ngữ khí đùa giỡn, nghiêm túc khiến ‘ huyết giáo ’—— viêm giáo giáo chúng mở rộng tầm mắt!

Phụ hoàng..... Là hắn giết?!!!

Hoàng huynh..... Cùng..... Phụ nhân..... Viêm Cứu Viên trong lòng khiếp sợ không thôi, rồi lại ẩn hàm hối hận cùng thương tiếc, đến bây giờ, ta mới biết được, Vũ nhi..... Sống rất thống khổ. Ta sớm nên biết, ta sớm nên biết a! Vũ nhi từ nhỏ liền không giống, hắn lại như thế nào chính là hài tử vừa ngây thơ lại ham chơi chứ?

Hết thấy, đây hết thấy, Vũ nhi đều nguy trang trước mặt chúng ta, được hắn hảo hảo bảo hộ.....

Vũ nhi, người vì Viêm Cứu hoàng triều, không cố kỵ vứt bỏ tuổi thơ hồn nhiên mà hài tử nên có, hy sinh cuộc sống hạnh phúc ban đầu của chính mình để như trở bàn tay.....

Một sao? Vũ nhi..... Phụ thân..... muốn..... Hỏi người.....

Bị Viêm Cứu Vũ hung hăng trừng mắt, Viêm Cứu Viên lần đầu có cảm giác sợ hãi tử vong, đây là lần đầu tiên hắn như thế sợ hãi một người, một người so với mình nhỏ hơn rất nhiều!

Viêm Cứu Viên nguyên bản ngồi dưới đất tứ chi cùng sử dụng lui thân thể về phía sau nhảy dựng lên, không để ý nội thương, tập tễnh lão đảo xoay người bỏ chạy. Chỉ cần có thể thoát được chỗ này, cho dù lại bị trọng thương cũng có thể chữa khỏi!

Muốn chạy!” Hỏa Dực! Bắt lấy hắn! Y Thương! ‘ hoàn dương ’ uy xuống cho ta!!”

“ ‘ Hoàn dương ’!?” Y Thương nghi ngờ liếc mắt nhìn chằm chằm người kia bị Hỏa Dực bắt được đang liều mạng giãy dụa: “Thánh chủ, kia chính là.....”

“Ta kêu ngươi uy xuống ngươi không nghe sao?”

Viêm Cứu Vũ gầm lên giận dữ, Y Thương cũng không nói thêm nữa, mở miệng người nọ ra đem hoàn dương uy xuống, hắn hiện tại cũng chỉ có thể nói: Viêm Cứu Viên, ngươi tự làm vậy, là không thể sống!

“Đây, là cái gì.....” Mấp máy môi, thứ kia đã muốn nuốt đến trong bụng,.....Thật sự thật là đáng sợ, ta thật sự..... Chết chắc rồi.....!

“Cũng không có gì, ” tuyệt diễm thiếu niên mâu trung ửng đỏ dần dần giảm xuống, hiện ra ra bằng lam bình thường: ” Chỉ bất quá khiến ngươi được chết tối nay, được chết bi thảm, được chết ‘ bi tráng ’ một chút, thật sự, tin tưởng ta, trừ lần này ra thật sự không có gì.”

Tin tưởng ngươi? Y Thương xoay người mắt trợn trắng, tin tưởng ngươi mới có quỷ nó tin! Hắn là tin tưởng ta mới đúng, tin tưởng ta, ngươi chế ra được này! ‘ hoàn dương ’, đúng là loại được hành hạ người ta muốn chết cũng không được, mà loại hành hạ này người của hắn ngại không đủ, ăn ‘ hoàn dương ’, khiến cho người bị hành hạ có thể sống lâu thêm 9 ngày.

Nói cách khác, người bị hành hạ dù là chỉ có một hơi cũng phải chịu nổi khổ sống không bằng chết, rõ ràng sống sờ sờ mà nhìn thấy chính mình toàn thân huyết nhục mơ hồ, lại như nguyện ý muốn chết đi!

Đây là hình phạt cao nhất của Viêm giáo, cho nên Y Thương vẫn là câu nói kia: Viêm Cứu Viên, người tự làm vậy! Là không thể sống!!

“Không muốn! Bổng vương không muốn chết!” Viêm Cứu Viên ra sức giãy dụa: “Thánh chủ, tha ta đi! Ta nhất định một lần nữa nguyện trung thành với triều đình! Hoặc là biếm ta làm thứ dân, ta không muốn chết! Bổng vương còn chưa có sống đủ, còn có.....”

“Câm miệng!” Viêm Cứu Vũ đánh gãy lời nói điên khùng của hắn, Hỏa Dực lập tức điểm á huyết Viêm Cứu Viên.

Sớm biết có hôm nay lại cần gì lúc trước tạo nghiệt như vậy? Viên hoàng thúc..... Chỉ tiếc lòng thương hại đối với người..... Sớm đã biến mất vô tung.....

“Đi thôi.” Nhẹ giọng nói lên một chữ, không lớn không nhỏ rõ ràng truyền vào tai mọi người trong cung Càn Thanh.

“Viêm ——”

“Vũ nhi, ” thân ảnh đỏ rực đang chuẩn bị nhảy lên viêm kiếm bỗng dừng lại ——

Phụ thân.....

Là đã biết đi.....

Tuyệt điểm thiếu niên khoe miệng cong lên vẻ tươi cười, xoay người, trong con mắt băng lam là ngậy thơ trước kia: “Phụ thân, lần này..... Vũ nhi có thể muốn ngoạn cả đời, có thể cho phép đi? Phụ thân?”

“Không thể không sao không? Vũ nhi.” Nếu thật sự là ngoạn, phụ thân sẽ không lo lắng; nếu thật sự là cười, phụ thân sẽ không khổ sở; nếu thật sự là vui vẻ, phụ thân sẽ không ngăn người.....

Thật sự nhất định phải rời đi sao? Huy nhi phải làm cái gì bây giờ? Người để hắn như thế nào buông đoạn tình cảm của các người?

Viêm giáo..... Nhất định phải phải hy sinh hạnh phúc của người sao?

Phụ thân nhìn ra được, người cùng Huy nhi là yêu thương lẫn nhau..... Vì sao.....

“Đúng vậy, không thể không đi.” buông xuống ánh mắt, che phủ hơi nước trong mắt, nhưng thanh âm lại như trước tràn ngập sức sống.

Đây là Vũ nhi sao? Đây là Vũ nhi của ta sao? Nụ cười gượng ép như vậy, cho tới bây giờ cũng không xuất hiện ở trên mặt Vũ nhi.”Hảo, phụ thân đáp ứng với người, nhưng, Vũ nhi, đáp ứng phụ thân, người nhất định phải vui vẻ, đây là yêu cầu duy nhất của phụ thân.”

“Hảo, Vũ nhi đáp ứng phụ thân. Vui vẻ, Vũ nhi nhất định sẽ vui vẻ, phụ thân, tái kiến.” Thân ảnh nhẹ nhàng trong chớp mắt hóa thành một đạo ánh sáng ửng đỏ biến mất phía chân trời.

---

12. Chương 12: Quên Ước Định

Đi rồi, Vũ..... rời đi rồi.....

..... Bọn họ..... Sẽ không gặp lại.....

Người có viêm giáo của người, ta có để vị của ta.....

Người có trách nhiệm buộc phải như vậy, mà ta..... Lại không thể?

Chính vì vậy, cho nên..... Mới phải mỗi người một nơi?

..... Có phải hay không..... Vũ.....

“Hoàng Thượng, ” Viêm Cứu Huy chuyển hướng Viêm Cứu Hiện gọi hắn: ” Để Vũ nhi tự do đi.”

Nếu vẫn khiến Vũ nhi bận tâm về phần tình cảm này, hắn nhất định sẽ không vui vẻ. Nếu không thể cùng một chỗ, vậy liền để hai bên tự do đi.

Vũ nhi, đừng quên đáp ứng phụ thân.....

Hai tay để trong tay áo không tự giác nắm chặt, tự do, ta nên buông tay sao?

Không, ta nói rồi, một ngày nào đó, chỉ cần chúng ta còn yêu thương lẫn nhau, chung quy sẽ có một ngày như vậy, chúng ta sẽ cùng một chỗ hạnh phúc.....

..... Sẽ có một ngày như vậy, ta vẫn tin tưởng.....

..... Luôn luôn..... Biện pháp gì, có thể khiến chúng ta cùng một chỗ.....

Chẳng qua, tạm thời..... Còn chưa có tìm được.....

“Không, ta không buông tay, ” Viêm Cứu Huy vẻ mặt nghiêm túc và thành khẩn: “Hiên hoàng thúc, ta tin tưởng, một ngày nào đó ta cùng Vũ sẽ cùng một chỗ, ta cũng không buông tay!”

“Hoàng Thượng!” Giật mình, sau đó..... Đó là..... Bất đắc dĩ cùng thở dài: “Huy nhi, cũng được, tùy các người đi. Nhớ rõ, ngàn vạn lần không cần lại thương tổn lẫn nhau, hết thấy..... Cũng liền thuận theo tự nhiên đi.”

Nếu trời xanh thực sự có mắt, để cho hai nam tử này hạnh phúc đi. Bọn họ, đã phải hy sinh nhiều lắm.....

“Ân.”

***

Vui vẻ?

..... Ta còn có thể vui vẻ sao? Còn có thể vui vẻ sao?

Rất cực..... hết thấy phải làm..... Đều đã hoàn thành.....

Kế hoạch sau này, ta thật sự không nghĩ tới.

Nhưng vô luận như thế nào, ta cũng không thể lần nữa trở lại bên người Huy.....

Chúng ta căn bản là không có khả năng cùng một chỗ, viêm giáo cùng bách tính thiên hạ, ai cũng không có thể buông, nếu không sẽ đem cả thiên hạ này chia năm xẻ bảy, cả thế giới cũng bởi vậy lâm vào một mảnh hoảng loạn.....

Trấn áp Viêm giáo là tất yếu, chính sách của hoàng đế cũng là phải, một người nhất thống giang hồ, một người quản lý triều chính.....

Chúng ta, không có khả năng cùng xuất hiện.....

..... Ta cũng nhất định làm bạn với viêm giáo cả đời, cả đời a.....

Cho nên, buông đi.....

Có lẽ, chúng ta cùng xuất hiện, ngay từ đầu đó là dư thừa.....

Như vậy, hiện tại, khiến cho ta, đem tình cảm đối huy chôn sâu tận đáy lòng.....

..... Vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không nhớ tới..... Đoạn tình cảm khắc khổ khắc sâu trong lòng.....

Huy, quên ta đi, quên trên đời này tồn tại một người tên là Viêm Cứu Vũ.....

Người chưa từng yêu qua hắn..... Cũng chưa từng quen biết hắn.....

Được không?

Ân, đã nói rồi nga, người sẽ quên người gọi là Viêm Cứu Vũ, người sẽ quên người người từng chân thành yêu là Viêm Cứu Vũ.....

Không thể đổi ý.....

Bầu trời xanh thẳm, chim chóc bay lượn, hùng ưng bay lượn, mây mù trắng như tuyết, hồ điệp nhẹ nhàng bay múa xung quanh —— ghi lại, cũng chứng kiến, ước định hảo, đã từng quên..... Quên..... Lẫn nhau.....

---

13. Chương 13: Được Ăn Cả Ngã Về Không

Ba năm sau ——

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Trăm 10 ngày sau, thú nhi tử Hiên Nhật Vương gia, đồng thời lập làm hậu, cử hành trên cả nước.

Khâm thử

Đương kim hoàng đế thống trị quốc gia, được bách tính yêu quý, tài năng lãnh đạo vượt qua các triều đại đế vương.

Hoàng đế Viêm quốc thành thân chuyện truyền đi khắp các nơi, các quốc gia cũng đều bận rộn dâng lên đại lễ, quốc chủ các nước nhận được thiệp mời lập tức đưa nửa nhi của mình tới, nữ nhi các nước háo hức mong mình có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng đế Viêm quốc, bọn họ không chỉ muốn chiêm ngưỡng dung nhan Hoàng đế viêm quốc, còn thập phần cảm thấy hứng thú đối với hoàng hậu tương lai của hắn, đồng thời còn muốn diện kiến thánh chủ Viêm Giáo trong truyền thuyết thần thánh.

Thử nghĩ, là ai có thể khiến Hoàng đế Viêm quốc lạnh lùng như thế ái mộ, là ai có thể khiến hoàng đế Viêm quốc vô tình như thế lập làm hậu?

Vừa nghĩ như vậy, hiếu kỳ trong lòng càng ngày càng lớn, càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với vị hoàng hậu tương lai này.

Đương nhiên, bách tính Viêm quốc cũng là thập phần cao hứng, bởi vì bọn họ lo lắng về vấn đề này đã lâu rồi cực có thể giải quyết, hoàng đế bọn họ kính yêu, lại khiến bọn họ lo lắng muốn kết hôn! Thoáng chốc, mỗi nhà mỗi hộ giăng đèn kết hoa, giống như nhà mình có hỷ sự, rất náo nhiệt.

Bên này thì vui mừng, mà bên kia thì..... Lo lắng ngổn ngang trăm mối.....

Trong hoàng cung nơi nơi đỏ rực, bầu không khí tràn ngập vui mừng.

Nhưng đương kim hoàng đế —— Viêm Cứu Huy trong lòng trừ bỏ lo lắng vẫn là lo lắng.

Không phải ta không tin năng lực của Y Thương, mà là, hắn kia tính cách cộc nhả rồi cuộc có được hay không a?

Đến lúc đó Vũ không đến, ta chính là phải ở trước mặt các nước chư hầu mất mặt.

Mất mặt còn chưa tính, nếu Vũ thật sự đã quên ta, kia.....

Như vậy được ăn cả ngã về không thật sự có tác dụng sao?

Nếu người thật sự còn quan tâm ta, sẽ đến đi? Vũ.

Người muốn ta làm, hoàn thành.

..... Như vậy..... Chúng ta hay không..... Nên hoàn thành chuyện của chúng ta đi?

Ba năm.....

Ba năm này, không một khắc quên người; không một khắc không nghĩ tới người; không một khắc không vướng bận tâm tới người; không một khắc..... ngừng yêu người.....

Ba năm chờ đợi, ba năm cố gắng, ba năm tưởng niệm, ba năm lo lắng, ba năm mỗi đêm đều nằm mộng thấy người quay về..... Đoàn tụ.....

..... Ta vẫn không tin, chúng ta nhất định trời nam đất bắc.....

..... Ta vẫn không tin, trời xanh có thể dối chúng ta tàn nhẫn như thế.....

..... Ta vẫn không tin, chúng ta sẽ không gặp lại.....

Không tin, không tin.....

Không tin chúng ta bởi vì quốc gia mà đoạn tuyệt cả đời!

..... Vũ, ta không tin..... Người sẽ vứt bỏ không để ý đến ta.....

Ta không tin, người..... sẽ..... Dễ dàng..... quên ta.....

.....

Một ngày sau giờ Ngọ, Y Thương vẽ mặt tươi cười một câu đánh gãy hứng thú luyện kiếm của tuyệt đỉnh thiếu niên, hơn nữa ngữ khí vẫn là phi thường..... Khiếm nhã. (Ta thực thích cái anh này a =))))))))))0

Đỉnh U huyền cốc mây mù phủ trắng xóa, thi thoảng một đạo kiếm quang thông qua ánh mặt trời chiết xạ phát ra, đổ chói ản nấp trong lớp sương mù.

Nam nhân phe phẩy chiết phiến đi vào trong đám sương mù kia, mang theo vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, mang theo tiểu dung như mộc xuân phong, đến gần.....

“Nghe nói, hoàng đế sắp đại hôn.”

Kiếm quang nhao lên một cái, lại tiếp tục ẩn hiện trong sương mù.

Lầm bầm ~ chợt linh quang lóe lên, ta nhìn thấy rồi, yêu, thánh chủ.

Sau đó, ngữ khí nam nhân càng thêm khiếm nhã hơn, còn nâng cao thanh âm gấp đôi: “Viêm Cửu Huy sắp lập hậu, thời gian định vào ngày 9 tháng 9, thánh chủ không đi chúc mừng sao?”

Rốt cục ngân hồng kiếm quang không còn lóe ra, bạch y thiếu niên cùng lúc thu kiếm, thần sắc lạnh nhạt: “Thương, đừng để ta nhắc nhở người lần nữa.....”

“Phải kêu Viêm Cửu Huy Hoàng Thượng, ta biết, ta biết.”

“Còn có hấn là.....”

Nói chưa xong, lại lại bị ánh mắt sắc bén của thiếu niên đánh gãy ——

“Hấn là nói người phải quên hấn đi, ta biết.....”

“Y thương!” Thiếu niên nâng cao thanh âm một chút, thành công cắt đứt lời nói của Y Thương: “Người có thể hay không đừng xen vào chuyện của ta nữa?”

Ngữ điệu kia gần như cầu xin, gần như..... hồi tưởng hết thấy lại những đau đớn liều mạng muốn quên.....

Có thể hay không đừng đến quấy ta? Tại lúc này..... Vì cái gì tại lúc này muốn nói cho ta biết.....

Hai ngày, còn có hai ngày hấn sẽ thành thân, vì cái gì..... Muốn cho ta biết.....

..... Đã nói..... Phải quên hấn.....

“Đương nhiên không thể!” Vừa thu lại chiết phiến, Y Thương thái độ kiên quyết, bỗng nhiên lại ôn nhu, hấn biết thánh chủ ăn mềm không ăn cứng: “Người không quên hấn, người cũng không từng quên qua hấn, không phải sao? Tại sao phải liều mạng miễn cưỡng chính mình? Trong lòng của người sẽ không khó chịu sao? Thánh chủ?”

Khó chịu? Thiếu niên theo bản năng sờ sờ ngực, có đi, mỗi đêm thời điểm mọi người yên tĩnh..... Lúc cô độc một mình.....

Ban đầu..... Duyên Liễu Hiên còn lưu lại hương vị của hắn..... Mỗi lần..... Mỗi lần..... Điều sẽ không tự chủ được nhớ tới hắn.....

..... Nhớ tới hắn từng ở chỗ này.....

Nghĩ muốn quên hắn, nhưng lại luôn luôn không quên được, càng muốn quên lại càng cảm thấy đau đớn hơn.....

..... Càng ngày càng đau..... Càng ngày càng đau.....

Không thể làm gì khác hơn..... Cũng chỉ có để thời gian trôi qua hòa tan hết thảy.....

..... Kỳ thật..... cô độc cả đời cũng không sai.....

Hiện giờ xem ra..... Huy thật sự đã quên ta, cũng tốt, như vậy ta liền không cần lo lắng người sẽ cô độc nữa.....

..... Như vậy, ta cũng có thể thật sự buông xuôi hết thảy, dùng thời gian sau này để quên người, đủ rồi.....

“Đi chúc phúc hắn đi, thánh chủ.” Thật lâu sau, Y Thương không đợi được thiếu niên nói tiếp, vội vàng run rẩy nói ra mục đích của mình lần này.

Ai ngờ thiếu niên lắc đầu, khéo miệng hàm chứa độ cung lạnh nhạt: “Không được, hắn đã quên ta, cũng tốt, ta đi khiến hắn nhớ lại, khó xử lẫn nhau, còn không bằng giống như bây giờ, ngày đó ta sẽ đứng ở chỗ này chúc phúc hắn.” Yên lặng, ở nơi hẻo lánh không người, chúc phúc người, Huy.....

Mất thấy không thể đem thiếu niên lừa đến hiện trường, Y Thương gấp đến độ đầu xoay thành mấy vòng: bắt cóc? Không được, đó là hành vi tìm chết, ta còn chưa bắt cóc được hắn, hắn đã trước đem ta đánh cho hôn mê; cưỡng ép? Càng là tìm chết, vô công hắn so với ta cao hơn rất nhiều!? Còn chưa đụng tới một sợi lông của hắn, bảo đảm đã bị hắn tra tấn! Hạ mê dược? Càng không thể thực hiện được, từ sau lần diệt huyết giáo hạ tô mị ở trong thức ăn của hắn, hắn ăn cơm uống nước đều sẽ kiểm tra kỹ càng, hơn nữa còn tinh thông y thuật!.....

A! Có rồi! trên đỉnh đầu hiện lên một cái bóng đèn trí năng màu vàng 1000W to tướng, Y Thương lấy phiến vỡ tay tán thưởng: “Hoàng thượng đã hướng viêm giáo phát thiệp mời, thánh chủ, người không thể không đi a! Người nếu không đi, kia viêm giáo chúng ta chẳng phải là ở trên giang hồ đã đánh mất đại vị trí sao? Ở trước mặt các nước mất uy tín? Huống chi quan hệ giữa người và Hoàng Thượng, đều là hoàng tộc, không đi thật sự là không được! Nếu Hoàng Thượng đã mời người đi, đi thôi, chúng ta sẽ cùng người đi, mang theo khuôn mặt tươi cười chúc phúc hắn, như vậy người chính là có thể yên tâm hắn rồi. Mượn cơ hội này, đi gặp mặt hắn một lần nữa, giải quyết xong tất cả chuyện giữa các người. Liền quyết định như vậy đi, quá tốt rồi! Người gạt đầu đi, thánh chủ, người đáp ứng rồi, ta đi trước, hai ngày sau gặp lại nha.”

Thiếu niên không nói gì nhìn chăm chăm thân ảnh kia đã nhỏ như hạt gạo, ánh mắt bất đắc dĩ thâm trầm.

Quả thật giống theo như lời Y Thương, Hoàng đế Viêm Cứu hoàng triều đại hôn, viêm giáo không đi, không chỉ là không nể mặt mũi, còn có thể dính dáng đến chiến tranh.

Một ngày lễ trọng đại như thế viêm giáo không đi, chính là giống như tuyên cáo với mọi người không bảo hộ Viêm cứu hoàng triều nữa, các nước khác chắc chắn mượn cơ hội này hướng Viêm quốc khởi xướng tiến công, như vậy quả lợi bất cập hại.

Làm nhiều việc như vậy rồi, vậy cũng không ngại làm thêm lần này nữa.

Nếu không thể lựa chọn, vậy đi thôi. Về sau cũng sẽ không còn đại sự cần viêm giáo xuất hiện nữa, nhân tiện lần này..... Kết thúc hết thảy đi.....

Tự mình đi chúc phúc, tận mắt nhìn hắn cùng người khác thành thân, tự mình cố gắng trải qua đau đớn cuối cùng này, sau đó mỉm cười, đi xa, dùng hết cả đời để quên.....

Thủ vệ ánh mắt kỳ quái ở trên người mấy người qua lại chuyển động không ngừng, nhất là cặp kia lam mâu của thiếu niên áo trắng, cặp mắt kia cực kỳ giống nhĩ tử Hiên nhật vương gia mà hôm nay Hoàng Thượng muốn thành thân.

Mặc kệ hẳn phải hay không phải, thủ vệ cầm đầu —— Tổng Vệ hướng bọn họ vươn một cánh tay —— ngăn lại: “Thỉnh đưa ra thiệp mời.”

“Viêm giáo.” Thanh âm thiếu niên lạnh nhạt ở bên tai mọi người xẹt qua, không mang theo một tia khó chịu, đơn giản giới thiệu tóm tắt, nhưng ở trong lòng mọi người lại nổi lên một cơn sóng gió động trời.

là Viêm giáo a!

Viêm giáo? Không có khả năng.

Viêm giáo a, thật sự sao?

Như thế nào có thể?

Là giả đi.

Gạt người.

Là gan lớn như vậy dám giả mạo Viêm giáo! Là không muốn sống nữa sao?

Bọn họ nhất định là giả đi.

không thể là thật, bọn họ người tới quá ít.

“Có cái gì có thể chứng minh thân phận các người?” Tổng vệ quyết định cẩn thận để..., bọn họ không phải khá tốt, nếu thật sự là, đặc tội Viêm giáo đây có thể sánh bằng đặc tội với Hoàng Thượng còn muốn nghiêm trọng hơn.

Thiếu niên nghĩ nghĩ, từ trong lòng ngực lấy ra một cái hộp tinh mỹ, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ, chiếc hộp tự nhiên bật mở lớp vỏ bọc, ánh sáng màu tím chói lọi tức khắc thông thấu chiếc hộp trong suốt.

Mọi người không khỏi một trận thán phục, Tổng vệ lại trợn mắt há hốc mồm: “Đây..... Đây..... Đây là..... Phải..... Tử, tử, tử tham!!!?”

Truyền thuyết, tử tham có thể khiến người ăn vào trường sinh bất tử, dung nhan vĩnh cửu, cái này chính là thánh chủ viêm giáo lao lực tâm huyết tìm được hơn nữa bồi dưỡng thành trấn giáo chi bảo! Trên đời chỉ có hai khóa! Mà nay, nhưng lại đem tuyệt thế chi bảo này tặng cho hoàng đế Viêm cứu hoàng triều, đây cũng quá.....

“Đúng vậy, ” gật đầu, thiếu niên trong mắt khẽ che đi một tia đau thương. Đây là ta..... Cuối cùng có thể vì huy làm, nhất định phải hạnh phúc a, huy.....

Thánh chủ thế nhưng đem tử tham làm lễ vật chúc mừng?! Kim Dực mấy người kinh ngạc nói không nên lời nói. Thánh chủ, người rốt cuộc là vì tâm trạng gì làm ra quyết định này? Nếu như biết người Hoàng Thượng muốn thú nguyên bản chính là người, nhất định..... sẽ không có quyết định đau lòng như vậy đi? Thánh chủ.....

“Có thể đi được chưa?”

“Có thể, thỉnh.” Tổng vệ cung kính tránh đường. Không hề nghi ngờ, có được tử tham, nhất định là người viêm giáo. Nhưng là, người này rốt cuộc là ai a? Vật quý trọng như thế, viêm giáo không thể giao cho một thiếu niên trẻ tuổi như thế, chỉ phải mấy người này đến hoàng cung. Hơn nữa cái hộp trong suốt kia, nếu ta nhớ không lầm, đó là tiên hoàng tặng cho nhĩ tử của Hiên nhật vương phủ —— Viêm Cứu Vũ làm lễ, thiên hạ chỉ có một, tên là thôi tinh, như thế nào có ở trên tay hắn? Hơn nữa cặp lam mâu kia độc đáo, cố ý che dấu dung nhan, thấy thế nào cũng như là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân —— Viêm Cứu Vũ —— Người Hoàng Thượng hôm nay muốn đại hôn.

“Nước miếng chảy xuống rồi a ~” Y Thương phe phẩy chiết phiến, trong lúc vô tình thoáng nhìn người nào đó khóe miệng lưu lại chất lỏng khả nghi. Nói trắng ra là, hắn không phải muốn mượn cơ hội này đùa bỡn người kia sao?

Người nào đó nghĩ muốn đùa bốn người khác, người bị hấn đùa bốn mờ mịt nhìn lại, a nha nha, hấn không phải nhìn thánh chủ của chúng ta sao? Lâm bầm ~ ta sớm nói, thánh chủ không nên mặc y phục cũ như vậy, khiến người khác suy nghĩ xa xôi, hấn không nghe. Đây không, người che mặt người ta còn có thể đối với bóng lưng của người chảy nước miếng a, phải đề nghị lên Hoàng Thượng a, hắc hắc.....

Tổng vệ cả người run rẩy, hấn lần thứ nhất là run rẩy như thế! Lại tiếp tục..... Run rẩy..... Run rẩy xoay đầu nhìn cái người kia nói chuyện biến thái như thế, sau đó..... Mới theo bản năng lau đi chất lỏng khả nghi trên khoe miệng.

Hấn đối với hiệu quả chính mình tạo thành phi thường vừa lòng, khanh khách cười không ngừng, còn thập phần ‘ thân mật ’ đối với người đang bị hấn đùa bốn nói: “Ta khuyên người tốt nhất không nên có chủ ý với hấn nga ~ không cần thận, sẽ chết rất thê thảm a, ừ, không, nói không chừng ngay cả chết như thế nào cũng không biết nha ~”

Tổng vệ toàn thân nổi da gà, thần tình hoài nghi, người biến thái như vậy cũng là viêm giáo sao? Nhưng hình như cũng đúng, lúc đánh người hấn không cần binh khí chỉ cần động động cái miệng liền có thể đem người khác tức chết, hơn nữa thiếu niên kia..... Tuyệt không đơn giản.

Trên đài không dính một chút tro bụi, thuần khiết giống như chưa chịu qua bất cứ nhiễm bẩn gì, nhìn kỹ, chân hấn căn bản là không chạm qua đất! Xin hỏi, trên đời này, có thể đem võ công luyện đến loại cảnh giới này, quá ít đi! Câu kia tên biến thái này mới vừa nói, nếu ta thật sự phải chết, ngược lại có thể đánh chủ ý này với thiếu niên, nhưng vấn đề là ta không muốn chết!

Xoay một vòng, tên biến thái nào đó nhìn thấy mình phải chết, hấn không muốn chết lại đem ánh mắt chuyển hướng bạch y thiếu niên, nhất thời cảm thấy không thú vị. Nhưng hấn cũng không có oán giận, bởi vì kế tiếp một tuồng kịch đang sắp diễn ra, hấn muốn xem diễn!

Quý Thu theo đúng thời cơ, thừa dịp thiếu niên còn chưa đi xa, từ một cửa trong cung nhảy ra, bám lấy tổng vệ liền hỏi: “Đội ngũ đưa tân nương còn chưa tới sao?”

Đây tổng vệ chính là không hiểu được, cái gì đội ngũ đưa tân nương a? Hoàng Thượng không phải nói tân nương mới đến sao? Tổng vệ đáng thương bị tóm chặt chỉ có thể lắc đầu, tỏ vẻ hấn cái gì cũng không biết, Quý Thu đại hộ vệ đừng không có việc gì tìm hấn phiền toái a, hấn còn muốn sống lâu một chút a.

“Không có?!” Cất cao âm lượng, Quý Thu vừa tức vừa vội, Y Thương ở một bên cảm thán: trình diễn thật tốt.

“Sao lại thế này? Quý Thu?” Còn chưa có đi xa, thiếu niên mượn nội lực nghe được một phen đối thoại qua lại, mày liễu nhíu lại. Hôm nay là ngày Huy thành thân lập hậu, như thế nào có thể qua loa như vậy? Huy rốt cuộc suy nghĩ cái gì? đội ngũ đưa tân nương không đến, Viêm cứu hoàng triều này một đại quốc sẽ bởi vì chuyện thất sách này tổn thất không ít? Hấn rốt cuộc có biết hay không? Hấn không phải không rõ ràng lắm sao?!

Vừa thấy thiếu niên, Quý Thu lập tức gối quỳ: “Thuộc hạ Quý Thu bái kiến thánh chủ!”

Thánh chủ? Bạch y thiếu niên này là thánh chủ viêm giáo!? Má ơi! Thủ vệ cách thiếu niên gần nhất sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa an vị ở trên mặt đất.

Hấn như thế nào lại không nghĩ đến hấn chính là thánh chủ Viêm giáo!? Nghe đồn thánh chủ viêm giáo không chỉ có có được tuyệt thế dung nhan, đôi con ngươi kia càng như thiên không trong suốt, như băng tuyết tinh mịn, trời a! Thánh chủ Viêm giáo tự mình đến đây!!

Thủ vệ trước cửa cung lập tức lả tả quỳ xuống: “Thuộc hạ bái kiến thánh chủ, xin thứ cho thuộc hạ lúc trước hành động vô lễ!”

“Đều bình thân, Quý Thu, nói cho ta biết sao lại thế này.” Bạch y thiếu niên sắc mặt không thay đổi truyền đạt mệnh lệnh.

“Thuộc hạ sợ, thánh chủ bên này thỉnh.” Quý Thu đem thiếu niên dẫn tới một bãi đất trống bên cạnh, mới tiếp tục kịch bản của hấn: “Lê ra đội ngũ đưa tân nương sớm nên tới rồi, nhưng hiện tại, đây cũng sắp đến giờ lành còn chưa tới! Mọi người đều vội muốn chết rồi, nếu là bẩm báo Hoàng Thượng, Hoàng Thượng

nhất định sẽ giận dữ, đến lúc đó ai cũng đừng mong có kết quả tốt, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Ta đi đón, bọn họ ở đâu?” Vì cái gì, cố tình dẫn tới loại đại sự này? Huy, không thể ở nơi này bại lộ sơ xuất a!

“Không được a!” Quý Thu bật người phủ quyết: “Không còn kịp nữa, thánh chủ, nếu không như vậy đi, người tới thể thân?”

“Cái gì?!” Thiếu niên cả kinh: ” Hoang đường, hoàng hậu nào có đạo lý thể thân?! Đến lúc đó nhiều ánh mắt như vậy nhìn thấy, cấp bách điên đảo là người? Quý Thu?!”

Quả thật hoàng hậu là không thể thể thân, nhưng hoàng hậu kia vốn là người a! Hoàng Thượng cũng thật là, làm gì phức tạp như vậy, trực tiếp đi ra cùng thánh chủ nói rõ ràng không phải chuyện đều giải quyết sao? Bất quá thánh chủ đây..... Nếu không gạo nấu thành cơm hán là sẽ không đáp ứng, không thể không nói, tuy rằng Viêm Cứu Vũ trước kia ở trước mặt hoàng thượng là giả trang, nhưng tính cách thánh chủ cũng là ăn mềm không ăn cứng, vẫn là thực sự tồn tại, Hoàng Thượng thật đúng là..... Là phi thường hiểu biết thánh chủ.

“Không liên quan, thánh chủ, cầu người! Những đại thần kia, các nước khác cũng chỉ muốn hôm nay nhìn một cái, bọn họ về sau sẽ không thấy được hoàng hậu nữa, cầu người, nhân lúc này, giúp giúp chúng ta đi? Người chung quy không muốn nhìn thấy Hoàng Thượng ở trong ngày trọng đại mất mặt đi? Lại nói, thánh chủ, huynh đệ gặp nạn không thể không cứu a? Huống chi, các người vẫn là huynh đệ chung huyết thống, cầu người! Thánh chủ.....”

Nói đến phần sau, Quý Thu càng nói càng có lý, lời kịch càng thuộc lòng càng thuận miệng, thiếu niên nguyên bản trong lòng kiên cường cũng bị hán nói đến mềm xuống. Nói như thế nào ta cùng Huy đều là người hoàng tộc, một lần cuối cùng, Huy, qua lần này, chúng ta không có quan hệ gì nữa, ta chỉ vì Viêm cứu hoàng triều mà sống..... Vĩnh viễn.....

Vì thế, mảy liễu giãn ra: “Hảo.....” (ha ha cá cắn câu rồi =))

684dac92jw1dqchlf0hvj

15. Chương 15: Tuyệt Thế Thiên Hạ

Huy vũ tuyệt thế, trăm năm sau, thậm chí ngàn năm sâu, thượng cùng bí lạc hạ hoàng tuyền, đời đời kiếp kiếp một đôi nhân ——.

Trong hoàng cung một màu đỏ thắm bao phủ, đóa hoa cũng vì thế mà đặc biệt hồng, tiếng nhạc tấu lên vang dội, báo hiệu giờ lành đã đến ——

Bên ngoài thiên đàn hoàng thân quốc thích quan thần cùng các nước đều an tọa yên vị, bên cạnh còn có mấy người viêm giáo, ngẫu nhiên bọn họ sẽ châu đầu ghé tai thì thầm tán gẫu chút gì đó.

Viêm Cứu Huy một thân hồng bào đứng trên thiên đàn chờ đợi, trong lòng mang theo cảm giác vui mừng không cách nào hình dung, chân thành chờ đợi hán cả đời.

Bên tai vọng tới tiếng nhạc cùng tiếng kèn, ngồi trong Loan phượng kiệu hoa lệ không một chút xóc nảy, thật vất vả mới bình tĩnh trở lại tâm tĩnh, tiếng nhạc càng ngày càng náo nhiệt, trong lòng có một chút hỗn loạn.....

Vốn tưởng rằng..... Chính mình..... Có thể bình tĩnh nhận nhiệm vụ lần này.....

Vốn tưởng rằng..... Chính mình..... Có thể bình tĩnh thay thế người nọ gả cho hán.....

Vốn tưởng rằng..... Chính mình..... Có thể bình tĩnh nhìn hấn một lần sau cùng..... Nhìn hấn..... Sau cùng nhìn một cái.....

..... Bình tĩnh..... Thản nhiên..... Chúc phúc hấn.....

Nhưng hiện tại..... Đều thay đổi.....

..... Đây một thân y phục xuất giá..... Loan phượng kiệu hoa lệ..... Đây một mảnh vui mừng..... Còn có hấn chính mình muốn cả đời quên đi, vì cái gì..... Trong lòng rất ghen tị?

Ghen tị gả cho hấn không phải ta..... Ghen tị một thân y phục xuất giá không phải vì ta mà làm..... Ghen tị Hoàng Thượng cùng hoàng hậu cùng ngồi Loan Phượng kiệu không phải ta..... Cùng hấn.....

Thiếu niên nắm chặt y phục rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, tâm tư trăm mối rối bời.

Nhưng đây sẽ như thế nào? Ta không thể cùng Huy một chỗ, nhân sinh của hấn sau này ta không có quyền xen vào, hấn thích ai, thích cùng người nào một chỗ, ta đều..... không có quyền hỏi qua.....

Duy nhất..... Hiện tại ta có thể làm..... Chỉ có thể cố gắng hết sức mình, giúp hấn hoàn thành lần đại hôn này.

..... Nếu không cách nào buông..... Như vậy lúc này coi như chính mình gả cho hấn..... Hết thủy cũng đều coi như một giấc mộng.....

Tĩnh mộng..... Cái gì cũng chưa từng phát sinh.....

Như vậy, tâm mới sẽ không đau đi?

Chỉ có như vậy, mới có thể tạo cho mọi người một cái ấn tượng tốt đẹp, đúng hay không?

Cuối cùng..... Lần nữa khiến ta..... Vũ lần nữa khiến người từng yêu..... Tùy hứng một lần..... có được hay không?..... Huy.....

Loan Phượng kiệu cuối cùng tiến vào thiên đàn, Khoảnh khắc dừng lại, hoa bay đầy trời, hồng y thiếu niên từ trên xuống dưới đẹp như thiên nhân.

Sa y trong gió nhẹ nhàng lay động, dung nhan tinh xảo xinh đẹp làm nổi bật lên đôi mắt màu lam, tiều dung tuyệt mỹ ôn nhu như nước, tuyệt điểm hồng y.

Nam tử hướng thiếu niên đi tới, mái tóc được bó gọn bởi một sợi hồng, một thân đỏ thắm, ngũ quan tình xảo, hoa lệ làm hiện ra thân phận tôn quý của người tới. Bất quá, một thân hoa lệ kia cũng che dấu không được khí chất đế vương của nam tử.

***

Cánh hoa đỏ thắm bay khắp một vùng, lẫn trong không khí vui mừng cả nước, giờ khắc này, ngày này, chỉ vì hai thiếu niên hồng y như hỏa, nở rộ.....

Trong tiếng tấu nhạc cùng tiếng hô vang, nam tử nắm tay thiếu niên, xuyên qua biển hoa, xuyên qua tiếng nhạc, xuyên qua ánh mắt kinh diễm đích ánh mắt, xuyên qua thời gian..... Dự định ngàn năm.....

Chỉ là..... vui mừng qua đi, là mộng kéo dài..... Hay là trong lòng vỡ vụn.....

“Có thể buông ra.” Chung quanh không hề có người, thiếu niên cũng không cần diễn trò nữa, nhưng có ai biết? Hấn là như thế mà nghĩ muốn tựa vào trong cái ôm này, vĩnh viễn dựa vào, phóng thích tất cả yếu đuối của chính mình. Nhưng..... Không thể a, bọn họ không thể cùng một chỗ.

Nên chấm dứt rồi..... Cũng nên kết thúc rồi, lúc này hấn nên rời đi.

Ánh mắt gắt gao nhìn thiếu niên trong lòng, cánh tay phút chốc xiết chặt: “Không buông.” Trong lòng của người rõ ràng còn có ta, Vũ, vì cái gì không chịu nhìn ta?

“Cái gì!” Thiếu niên kinh ngạc ngẩng đầu, hấn vừa rồi là nghe nhầm đi, nghĩ tới lại hạ mi mắt, thản nhiên nói: “Hoàng Thượng, thỉnh người buông ta ra.”

“Ta nói, không buông! Sẽ không buông ngươi ra nữa!” Lần này ngữ khí Viêm Cửu Huy kiên định không thể nghi ngờ. Muốn cùng ta vứt bỏ quan hệ!? Ta không buông!

“Người nói vậy bạ gì đó!” Khuôn mặt trắng nõn tức giận ửng đỏ, bộ dạng thiếu niên như vậy càng rung động lòng người.

Viêm Cửu Huy tim thoáng đập nhanh và loạn, ôm lấy thiếu niên không nói gì tiếp tục đi phía trước, mục đích là: giường.

Ta không tin, ta không tin, Huy, điều này ngươi nói không phải thật sự?! Hai tay dùng sức giãy giụa trong lòng Viêm Cửu Huy, nhưng mặc cho thiếu niên đem hết khí lực, cũng vô dụng, lại không đành lòng làm tổn thương hắn, chỉ có nói rõ với hắn.

“Buông, ngươi nên rõ ràng, Hoàng Thượng! Hoàng hậu của ngươi không phải ta, người ngươi muốn kết hôn cũng không phải ta! Hoàng Thượng!”

“Ba năm không gặp, quan hệ của chúng ta liền xa lạ như vậy sao? Vũ, từ lúc vào cửa ngươi liền không nhìn ta lấy một cái, vì cái gì? Vũ, ngươi chính là như vậy không muốn nhìn thấy ta?” Viêm Cửu Huy vô cùng bi ai không chút nào che giấu, trừ tình cảm lạnh nhạt ra, đây

Trên đời cũng chỉ có một người có thể nhìn thấy, đó chính là Viêm Cửu Vũ, cũng chỉ vì một mình hắn mà biến đổi.

“Ta.....” Viêm Cửu Vũ bị hắn nói đến sững sờ, ánh mắt đang đối diện cuống quýt dời đi. Cái loại này ánh mắt, vì cái gì ngươi phải lộ ra ánh mắt này? Đừng để ta nhìn thấy, ta..... sẽ hận không được..... Mềm lòng.....

“Nhìn ta! Vũ! Chỉ cần ngươi có thể nhìn vào ánh mắt của ta, chính miệng nói cho ta biết ngươi không muốn gặp ta, chưa từng yêu ta, ta liền buông ngươi ra.” Viêm Cửu Huy nghĩ rằng thiếu niên nói không nên lời, nói không được những lời nhẩn tâm như vậy, bởi vì hắn biết Vũ còn yêu hắn, không muốn thương tổn hắn.....

Hạ xuống quyết tâm, Viêm Cửu Vũ nhìn mình trong mắt hắn, gần từng tiếng: “Nghe rõ đây, Hoàng Thượng, ta, không, muốn, gặp, ngươi, từ..... đến.....” Trong lòng một trận co rút đau đớn, nhưng Viêm Cửu Vũ biết hắn nếu kiên trì nói xong những lời còn lại.

Nói, là đối với mình tốt, cũng là đối hắn tốt, bởi vậy..... ; đạo nghĩa không cho phép chùn bước: ” chưa, từng, yêu, ngươi.....”

Viêm Cửu Huy sững sờ, choáng váng, ngây người..... Thiếu niên trước mắt này giống như đã không còn quen biết hắn nữa..... Mặc kệ là Vũ..... Hay là Phượng.....

“Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, có thể buông ta đi?” Không muốn lưu lại đây thêm một khắc nào nữa, từ trong lòng Viêm Cửu Huy tụt xuống, xoay người liền đi. Đây là tân phòng hắn cùng người khác, ở lâu một khắc, ta sẽ cảm thấy chính mình thật nhanh vỡ vụn, vỡ vụn đến mình đầy thương tích.....

“Vũ, ngươi thay đổi.” Viêm Cửu Huy xoay người đưa lưng về phía giường, chăm chú nhìn hồng y thiếu niên chỉ cách mấy bước, tấm lưng ửng đỏ kia so với ba năm trước hắn càng thêm kiên quyết.

Viêm Cửu Vũ dừng lại, nhưng không quay lại: ” Người đều sẽ thay đổi, không thay đổi, là người mà thôi.” Huy, vì cái gì ngươi không thể buông tha ta? Ngươi..... Vì sao còn muốn giữ chặt hồi ức của chúng ta lúc đó không buông? Ta và ngươi vĩnh viễn cũng không thể!” Hay là ba năm trước đây.

Có lẽ là ta chưa nói rõ ràng, ta đây lặp lại lần nữa, ta là thánh chủ viêm giáo, ngươi là Hoàng đế Viêm Cửu hoàng triều, cả đời này ta chỉ vì Viêm Cửu hoàng triều mà sống. Viêm hoàng bất tử, ta bất tử. Ta không cần cảm tình, vì Viêm hoàng ta có thể mất đi tất cả, vì nó làm bất cứ điều gì.

Sự tình, vì thiên hạ không vì người.”

“Hay cho một câu vì thiên hạ không vì người. Như vậy hôm nay? Lại tính là cái gì?” Tức cười. Vũ, lời của ngươi quả thật muốn nói tuyệt tình như thế mới cam tâm sao?” Trước mắt bao người, người thánh chủ viêm giáo ‘ giả trang ’ tân nương của ta, cùng ta hôn môi, ôm ngươi vào tân phòng, đây chẳng lẽ cũng là vì thiên hạ sao?”

Cắn chặt môi dưới, Viêm Cứu Vũ nói: “Đúng, nếu không phải vì tránh cho thiên hạ đại loạn, ta nhất định sẽ không đến đây.” Lời nói dối, đều là lời nói dối, nếu..... Thật là vì thiên hạ..... Ta làm không được, Huy, bởi vì là người, ta mới.....

Nguyên lai, cố gắng của ta đều uống phí sao? Y Thương nói người từng vì ta mất ăn mất ngủ cũng là giả sao? Rất cam tâm, ba năm qua ta đối với người rốt cuộc tính cái gì? Rốt cuộc chỉ là một người người muốn quên sao?

“Ta không tin.”

Viêm Cứu Huy chấp nhất làm cho Viêm Cứu Vũ đau lòng muốn rơi lệ, Huy như vậy khiến hắn đều hận chính mình tâm ngoan. Không thể, không thể ở trong này lơ lửng, nếu là để Huy phát hiện, kia việc làm của mình từ trước đến nay tất cả đều sẽ nước chảy về biển đông, rồi tỉnh rồi mù, khắc chế.

Chế trụ cảm xúc, từ trong lòng lấy ra phần hạ lễ, ngồi xổm thân dưới đất, không hề quay đầu lại: “Đây là hạ lễ viêm giáo đưa lên, dâng tặng hoàng hậu, cáo từ.”

..... Tử tham!/?..... Cùng..... Thôi tỉnh!!? Viêm Cứu Huy ngạc nhiên nói không nên lời! Hai thứ này, khác biệt đều là vật quý giá nhất thế gian, liền như vậy dễ dàng tặng cho ta! Hai thứ này tương liên chặt chẽ lại tự tay người..... Càng thêm xác định tam ý của Viêm Cứu Vũ.

Ngẩng đầu hướng thân ảnh kia nhìn lại: “Đứng lại.”

“Viêm Cứu Vũ đứng lại!”

Viêm Cứu Vũ như trước không nghe, cước bộ tùy ý ra bậc tam cấp.

” Đứng lại cho trẫm! Viêm Cứu Vũ!!”

Nhưng đạo thân ảnh kia chỉ hơi dừng lại, cước bộ liền tiếp tục.

Một tiếng trầm kia, thật sâu đâm vào trong lòng Viêm Cứu Vũ, đau..... Trong lòng rất đau, nhưng..... đây..... Cũng là ta nghĩ muốn..... khoe môi một mặt cười khổ..... Phủ thêm một mặt máu đào..... Càng thêm lạnh lẽo.....xinh đẹp.

Hảo! Đây là người tự tìm. Tiến lên một bước dài, hai tay từ phía sau Viêm Cứu Vũ quán qua thắt lưng..... Gắt gao ôm lấy! Viêm Cứu Vũ luống cuống, dùng sức đẩy tay người phía sau: ” Buông ta ra! Hoàng Thượng!”

“Dừng uống phí khí lực, ta sẽ không buông người ra đâu.”

“Nói mà không giữ lời, há là việc làm của Hoàng Thượng sao? Buông ta ra! Nếu không buông đừng trách ta động thủ.....”

“Ta ở trước mặt người cho tới bây giờ chính là không phải một người hoàng đế, chỉ là một người bình thường mong được yêu người mình yêu, hi vọng có thể cùng người mình yêu cả đời bên nhau!”

Một câu, đem Viêm Cứu Vũ ngừng lại tại chỗ, hắn nghe thấy có một đạo thanh âm không thuộc về mình nhẹ nhàng chậm chạp mà mờ mịt..... Từ miệng hắn phát ra: “Vì..... Cái gì.....”

“Vũ, người biết không? Yêu một người, không phải yêu dung mạo của hắn, tính tình, tính cách, mà là bản thân hắn thân, bất luận là nguy trang cũng vậy, lạnh lùng cũng thế, đều là chân thật. Vũ, ta.....”

“Đủ rồi! Ta không muốn nghe, câm mồm, người câm mồm!” Che cái lỗ tai, hắn hiện tại cái gì cũng không muốn nghe. Ta không muốn nghe những câu nói kia, ta không cần dao động nữa! Không cần! Cầu người.....

Viêm Cứu Huy chuyển xoay thân thể hắn lại, vốn nghĩ muốn kéo tay đang bị kín lỗ tai của hắn ra, nhưng là thấy một bên môi hắn phủ lên một mặt màu hồng thê mỹ làm cho chấn động. Nguyên lai người.....”Vũ, ta yêu người.”

Câu yêu thương này khắc ở trên cánh môi nhiễm huyết của Viêm Cứu Vũ..... Cũng là khắc vào lòng Viêm Cứu Vũ, in sâu vào trong lòng, rốt cuộc gạt không được.....

Trong lòng nháy mắt sụp đổ, cho tới nay..... Tất cả kiên trì..... Tất cả đều..... Hóa thành hư ảo, đẩy ra hắt, không để ý tới..... ngược lại đã quên..... Phía sau là bậc thang.....

Thân thể một khắc ngã xuống, Viêm Cửu Vũ nhắm mắt lại, ngã một cái cũng tốt, hắt hiện tại cần chính là thanh tỉnh. Nhưng ông trời tựa hồ không để cho hắt cơ hội này, có lẽ là bởi vì trời cao cảm thấy được thiếu nợ bọn họ quá nhiều, Viêm Cửu Huy ôm trụ thất lưng Viêm Cửu Vũ xoay tròn thân thể đem hắt ép xuống trên giường.

Không có đau đớn như trong dự đoán, nhưng khiến tâm Viêm Cửu Vũ càng đau. Hà tất như vậy? Huy, người có người người thích không phải sao? Vì cái gì còn muốn nói yêu ta? Ta không hiểu, thật sự không hiểu.....

Viêm Cửu Huy nhẹ nhàng cúi người ở trên mắt phải Viêm Cửu Vũ ấn xuống nụ hôn —— Kiếp này chỉ yêu một mình người.

Lời thề này, động tác này.....

Chỉ trong nháy mắt, nước mắt Viêm Cửu Vũ liền theo khóe mắt chảy xuống, mở mắt ra, hai tay giữ chặt vạt áo hắt: “Như vậy tính cái gì? Tính cái gì a? Buông tha ta được không? Thả ta ra, sau này hay quên ta đi, hảo hảo quý trọng hoàng hậu được không? Cầu người, đáp ứng

....”

Nói đến sau cùng..... Biến thành thỉnh cầu, khóc thỉnh cầu hắt buông tha mình, kia nguy trang trước đây, rốt cuộc thành hư không.

Ôm chặt thiên hạ làm cho hắt đau lòng, cầm đặt trên vai y: ” Vũ, ta đã từng nói qua với người, cả đời này, ta chỉ yêu người, 3 năm, yêu thương đối với người chưa từng giảm bớt, kỳ thật chúng ta vẫn thực ngốc, rõ ràng có thể cùng một chỗ, lại phải.

Cố chấp, cho rằng không thể.”

“Người nói cái gì?!” Thân mình chấn động, năm ngón tay theo bản năng nắm chặt vạt áo Viêm Cửu Huy. Thất kinh lung tung lắc đầu, sai rồi, không thể, không có khả năng, tuyệt đối không thể.

“Kỳ thật, Vũ, người có thể quang minh chính đại ở lại bên cạnh ta, hiện nay cục diện chính trị hoàng triều yên ổn, viêm giáo địa vị không thể dao động, bất luận là Viêm Cửu hoàng triều hay là viêm giáo sớm là thiên hạ đệ nhất. Như vậy chúng ta vì cái gì không thể cùng một chỗ? Nếu

Yêu nhau, chúng ta liền có thể ở cùng nhau.”

“.....” há miệng muốn phản bác, nhưng lại phát hiện không thể nào nói ra khỏi miệng. Sự thật như thế, ta không thể nào phản bác, ngốc, hiện tại được hắt nhắc nhở, mới phát hiện chính mình thật sự là ngốc, vì cái gì không nghĩ đến có thể ở bên cạnh phụ trợ hắt?

Vì cái gì sẽ không nghĩ đến phương pháp tốt nhất?

Nhưng, sai rồi, chính là sai rồi, quay lại không được không phải sao? Thông minh một đời hồ đồ nhất thời.

Huy đã có hoàng hậu của hắt rồi.....

..... Tuy rằng hắt luôn miệng nói yêu ta, nhưng là thật sao? Hắt có hoàng hậu a.....

..... Tình yêu của ta là tuyệt đối..... Ta làm không được..... Cũng không muốn cùng người khác chia xẻ.....

Viêm Cửu Vũ nhất thời buông vạt áo của hắt ra, Viêm Cửu Huy nghĩ hắt đã đồng ý lưu lại, không có ngăn cản cánh tay hắt, Viêm Cửu Huy càng ôm chặt hắt.

Một loại cảm giác bi thương, một cảm giác mệt mỏi vô lực đột nhiên xuất hiện, hắt nhắm mắt lại, bên ngoài, ngày đã hết.

“Hoàng Thượng, khi nào thì người mới có thể tỉnh táo?” Bị Viêm Cửu Huy ôm chặt, Viêm Cửu Vũ đã muốn vô lực giãy dụa, “Nếu chúng ta thật sự cùng một chỗ, hoàng hậu nên làm cái gì bây giờ? Lạnh nhạt hoàng hậu, sẽ khiến cho người trong thiên hạ nhạo báng? Buông tha cho.....”

Lời còn chưa nói xong liền bị một trận cười khê đánh gãy: “Nói như vậy, người là đáp ứng rồi?”

“Giữa chúng ta có hơn một người, không thể, cho dù người muốn làm chuyện khiến thiên hạ nhạo báng, ta cũng sẽ không tiếc hết thấy mọi thứ đi ngăn cản người, đáng chết tâm rồi.”

Ý tứ kia chính là xác nhận đáp ứng, Viêm Cửu Huy nở nụ cười: “Vũ, người chẳng lẽ không cảm thấy được một thân y phục này rất vừa người sao?”

Cái gì?

“Như vậy.....” Viêm Cửu Huy ghé sát hai má hần: “Biết hoàng hậu của ta là ai không?”

Đích xác bộ y phục này rất vừa người, hơn nữa hoàng hậu của hần là ai, mình căn bản là không nghĩ qua..... Quần áo..... Vừa người..... Chẳng lẽ.....!

Bởi vì lời nói của hần vừa rồi ngay bên tai, thân thể Viêm Cửu Vũ một trận cứng ngắc: “Nga, ta nói cho người a, ” học theo ngữ khí Viêm Cửu Vũ khi còn bé, tự hào mà vui vẻ: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: trăm 10 ngày sau, cưới vợ nhi tử Hiên nhật Vương gia, và

Lập làm hậu, cử hành trên cả nước. Khâm thử.”

Đó là trêu tức, mang theo nửa vui đùa nửa nghiêm túc, đồng thời cũng là rung động.

..... Hiên nhật Vương gia..... Nhi tử.....?..... Viêm Cửu Vũ..... làm hậu.....?..... Lập ta làm hậu???!

Tuyệt đối là đang nói giỡn đi?????

“Từ đầu tới cuối, hoàng hậu của trăm vẫn đều là người, vị trí này trừ người ra, ai cũng không thể, không có bất luận kẻ nào có thể thay thế vị trí của người ở lòng ta, trong mắt, không thể thay thế được, Vũ.”

“Cả đời đều chỉ yêu ta phải không?” Thanh âm nghẹn ngào, trong lòng cảm động nói không nên lời, cho dù biết là hần dùng phương pháp đề tiện này bức mình xuất hiện, vẫn là phi thường, cảm động.

“Không.” Một chữ đơn giản, bết tắc tình cảm, nước mắt không kiềm được mà tuôn ra.

Vẫn là đang gạt ta sao? Kia vì cái gì lại muốn gạt ta? Ta thật sự là càng ngày càng không hiểu người.....

Vai trái truyền đến ướt át, thấm ướt vai áo Viêm Cửu Huy, sung sướng trên mặt càng ngày càng rõ ràng, hần chỉ biết Vũ còn yêu hần, rất yêu, nếu không sẽ không bởi vì một chữ này, mà dễ dàng khóc, Vũ của hần, chỉ có thể là hần, chỉ có hần mới có thể làm cho Vũ khóc

Khóc, bất quá, về sau sẽ không, có hần ở bên, hần sẽ không làm cho Vũ khóc nữa.

“Không đủ a ——”

“Cái gì?” Vẫn còn đắm chìm trong tư tưởng của chính mình, không nghe rõ hần đang nói cái gì, giống như hần nghe được không đủ, là như thế này sao?

“Ta nói không đủ, Vũ, cả đời quá ngắn, ta muốn yêu người đời đời kiếp kiếp, luôn luôn cùng một chỗ.” Ôm chặt Viêm Cửu Vũ, những chữ này, rõ ràng khắc sâu vào màng tai hần, chảy vào huyết mạch, ầm ập toàn thân.....

Thật sâu chỉ muốn ôm chặt lấy người mình yêu, người đối với mình cố chấp không chịu buông tay, bởi vì một câu này, Viêm Cửu Vũ thản nhiên cười, nhẹ nhàng ôn nhu: “Hảo.”

Lãnh đạm, không câu nệ, trong lòng đấu tranh suốt ba năm, ở một khắc này, tìm được nơi quy tụ;

Nhẫn nại, suy tư, chờ đợi mấy năm, trong nháy mắt, chung quy vẫn bên nhau;

Khắc cốt, khắc sâu trong lòng, yêu thương truyền lại đời sau, trong phút chốc, triền miên trọn đời;

Yên bình, sóng gió, lời thề sắc son, trong một phút, vĩnh kết đồng tâm.

Lúc này đây, đã không còn cái gì có thể ngăn cản quyết tâm họ cùng một chỗ; giờ khắc này, đã không còn có cái lý do gì có thể ngăn cản họ ôm nhau; đây một cái chớp mắt, đã không còn cái gì có thể ngăn cản tư tình triền miên của họ; đây một khắc, đã không còn cái gì có thể ngăn

Căn quyền hạnh phúc của họ; đây một phút, đã không còn cái gì có thể ngăn cản bọn họ dắt tay đi qua trăm ngàn năm.....

Huy vũ tuyệt thế, trăm năm sau, thậm chí ngàn năm, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, đời đời kiếp kiếp bên nhau —— tuyệt thế thiên hạ!

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huy-vu-tuyet-the>